

どちらかが彼女を殺した ใครฆ่าเธอ

ความรักมีดวงตา
มองเห็นหน้า
คนทรยศหักหลัง

อิงาชิโนะ เคโงะ เทียน
อนิษา เกมเผ่าพันธุ์ แพล

ใครฆ่าเธอ どちらかが彼女を殺した

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
อนิษา เกมเฝ้าพันธ์์ แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ใครฆ่าเธอ

ใครซ่าเธอ

สารบัญ

บทที่ 1	7
บทที่ 2	31
บทที่ 3	73
บทที่ 4	125
บทที่ 5	179
บทที่ 6	229

บทที่ 1

อุตส่าห์เขียนจดหมายมาถึงกลางหน้ากระดาษแผ่นที่สองแล้วแท้ๆ แต่ก็เขียนผิดจนได้ ยิ่งพยายามลากเส้นย่ำ ตัวอักษรก็ยิ่งดูเลอะเทอะ อิชุมิ ไชโนโกะนั่งหน้าระหว่างฉีกกระดาษเขียนจดหมาย ขย่ำเป็นก้อนแล้ว ขว้างลงตะกร้าใส่เศษขยะ

เธออ่านทวนเนื้อความในแผ่นแรกอีกครั้งก่อนเริ่มต้นเขียนใหม่ มันแยเกินกว่าจะรับได้ จนต้องฉีกแผ่นแรกด้วยก่อนขยำเป็นก้อนแล้วขว้างทิ้ง แต่คราวนี้ก้อนกระดาษกลับกระแทบผนังร่วงลงบนพรมแทนที่จะหล่นลงตะกร้าใส่เศษขยะ

หญิงสาวก้มตัวในท่านั่งเหยียดขาเข้าไปใต้โต๊ะกระจก เอื้อมแขนซ้ายไปหยิบก้อนกระดาษเขียนจดหมายเมื่อสักครู่นี้ แล้วขว้างใส่ตะกร้าใส่

เศษขยะอีกครั้ง แต่ก็ยังพลาดเป้าตกลงมาอยู่ข้างผนังห้อง เลยทำใจปล่อยทิ้งไว้อย่างนั้น

หญิงสาวยกตัวขึ้น พง์พินิจกระดาษเขียนจดหมายอีกครั้ง ทว่าไม่มีอารมณ์จะเขียนจดหมายแล้ว และรับรู้ได้ว่าตัวเองถ่ายทอดความรู้สึก ณ เวลานี้เป็นตัวอักษรไม่ได้ตั้งแต่แรกแล้ว

ไซโนโกะปิดสมุดกระดาษเขียนจดหมาย เก็บเข้าชั้นวางหนังสือแล้ว เสียบปากกาถูกลื่นลงในที่เสียบปากการูปตัวตลก ซึ่งพอจับสวมหมวกก็จะมองเห็นเป็นแค่ตุ๊กตาเครื่องปั้นดินเผา

หญิงสาวเหลือบมองนาฬิกาแขวนหนึ่ง ก่อนเอื้อมมือหยิบโทรศัพท์ที่บ้านแบบไร้สายที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา กดหมายเลขโทรศัพท์ที่ตนคุ้นเคยที่สุด

“อิซุมิพูดสายครับ” น้ำเสียงกระด้างของพี่ชายดังขึ้น

“ฮัลโล่ ฉันเอง”

“อ้าว ไซโนโกะเองหรือ” ปลายสายพูด “สบายดีไหม”

คำถามเดิมๆ ไซโนโกะนี่ก็อยากตอบเหมือนเช่นทุกครั้งว่า ‘สบายดี’ แต่ไม่มีกะจิตกะใจจะพูดคำนั้นเสียด้วยซ้ำ

“อืม...อันที่จริงไม่ค่อยสบายนักหรอก”

“อ้าว เป็นหวัดหรือ”

“เปล่า ไม่ได้ป่วยตรงไหน”

“...มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” น้ำเสียงของพี่ชายฟังดูรอนใจ นึกภาพออกเลยว่าตอนนี้เขาจะต้องยึดหลังตรง มือข้างหนึ่งกำหูโทรศัพท์

“อืม ก็นิดหน่อย”

“เรื่องอะไร”

“หลายเรื่องนะ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ ฉันไม่ได้เป็นอะไรมาก พรุ่งนี้ฉันไปหาพี่ได้ไหม”

“ได้อยู่แล้ว เพราะที่นั่นก็บ้านเธอ”

“เอาเป็นว่าถ้าพรุ่งนี้ได้กลับก็จะกลับ แล้วงานของพี่ล่ะ”

“พรุ่งนี้พี่ไม่ได้เข้าเวร ว่าแต่มีเรื่องอะไร บอกมาก่อนได้หรือเปล่า มันคาใจ”

“ขอโทษ ฉันไม่น่าพูดจาแปลกๆ เลย พี่ไม่ต้องคิดมากหรอก เดี่ยว พรุ่งนี้ก็คงค่อยยังชั่ว”

“ไซโนโกะ...”

เสียงครางต่ำดังลอดมาจากหูโทรศัพท์ พอรู้ว่าพี่ชายกำลังหัวเสีย เธอเริ่มรู้สึกผิด

“บอกตามตรง” หญิงสาวเอ่ยเสียงเบา “ฉันถูกคนที่ไว้ใจหักหลัง”

“ผู้ชายหรือ” พี่ชายถาม

ไซโนโกะลังเล ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี

“ฉันจะไม่เชื่อใจใครอีกแล้ว นอกจากพี่คนเดียว”

“เกิดอะไรขึ้น”

“ถ้าฉันตายไปเสีย” หญิงสาวพูดดังขึ้นเล็กน้อย “คงจะดีที่สุด”
ลงท้ายประโยคด้วยน้ำเสียงเศร้าๆ

“เฮ้ย”

“ล้อเล่น” หญิงสาวพูดเจือหัวเราะให้พี่ชายได้ยิน “ขอโทษ ฉันอำแรงไปหน่อย”

พี่ชายนิ่งเงียบ อาจเป็นเพราะเขาจับสังเกตได้ว่าเรื่องนี้ไม่จบแค่คำว่า ‘ล้อเล่น’

“พรุ่งนี้ต้องกลับมาล่ะ”

“ถ้าได้กลับนะ”

“ต้องกลับมาสิ”

“อืม ราตรีสวัสดิ์”

ไซโนโกะเพ่งมองโทรศัพท์บ้านแบบไร้สายอยู่ครู่หนึ่งหลังวางสาย เพราะสังหรณ์ใจว่าพี่ชายจะต้องโทรกลับมา ทว่าสุดท้ายแล้วโทรศัพท์ก็

ไม่ส่งเสียงใดๆ พี่ชายคงจะเชื่อใจน้องสาวมากกว่าที่โซโนโกะคิด

แต่ฉันไม่ได้เข้มแข็งขนาดนั้นหรอกนะ โซโนโกะพิมพ์คำตอบหน้าโทรศัพท์ เพราะไม่ได้เข้มแข็ง จึงงงใจโทรไปหาเพื่อให้พี่เป็นห่วง อยากให้ใครสักคนรับรู้ความทุกข์ที่ตนเผชิญอยู่ตอนนี้

อิซุมิ โซโนโกะเจอสุกุดะ จุนอิจิครั้งแรกเมื่อเดือนตุลาคมปีก่อนแถวๆ บริษัทที่เธอทำงานอยู่

โซโนโกะทำงานอยู่ที่บริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สาขาโตเกียว เช่าพื้นที่ชั้นยี่สิบและยี่สิบเอ็ดของอาคารสูง มีพนักงานประมาณสามร้อยคน สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่จังหวัดไอจิ แต่ในความเป็นจริงสาขาโตเกียวเปรียบเสมือนหัวใจสำคัญของบริษัท

เธอประจำอยู่ฝ่ายขายซึ่งมีพนักงานประมาณห้าสิบคน เป็นพนักงานหญิงรวมตัวเธอเองด้วยเป็นสิบสามคนและส่วนใหญ่อายุน้อยกว่าเธอ

วันนั้นโซโนโกะออกไปหาเมื่อกลางวันกินคนเดียว นับตั้งแต่เพื่อนที่เข้าทำงานปีเดียวกันลาออกหมด เธอก็แทบไม่ไปกินกลางวันกับใครเลย ก่อนหน้านั้นพวกเธอรุ่นน้องยังเคยเอยปากชวนอยู่บ้าง แต่ตอนนี้หายเงียบกันหมด คนเหล่านั้นอาจจะเดาว่าโซโนโกะชอบกินข้าวคนเดียวมากกว่าแน่นอนว่าพวกตนจะได้ไม่ต้องคอยใส่ใจด้วย

ที่โซโนโกะไม่อยากกินข้าวกับรุ่นน้องเพราะรสนิยมการกินต่างกัน เธอชื่นชอบอาหารญี่ปุ่น กระทั่งมือเขายังเลือกกินข้าวเป็นส่วนใหญ่ ส่วนรุ่นน้องซึ่งอายุห่างกันไม่กี่ปีชื่นชอบอาหารตะวันตก เธอเองไม่ใช่ว่าไม่ชอบแต่ถ้าให้กินทุกวันก็เบื่อเหมือนกัน

หญิงสาวตั้งใจจะไปร้านโซบะ เพราะเจอร้านเด็ดเดินจากบริษัทประมาณสิบนาที เทมปุระโซบะของร้านนี้ปรุงด้วยน้ำซุสพิถีพิถัน ถูกอกถูกใจโซโนโกะอย่างมาก ปกติแล้วเธอชอบกินอุด้ง เนื่องจากมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดไอจิ แต่พอมาใช้ชีวิตอยู่โตเกียวก็เริ่มรับรู้ความอร่อยของโซบะมาก

ขึ้น นอกจากนี่ร้านเพิ่งเปิดกิจการไม่นาน เธอจึงไม่เคยเจอคนรู้จัก นี่คืออีกหนึ่งเหตุผลที่มาอุดหนุนเป็นประจำ ไม่มีอะไรน่าชมขึ้นไปกว่าการต้องฝันปั้นยิ้มระหว่างกินข้าวอีกแล้ว

เมื่อเดินเข้ามาในซอยร้านโซบะ โซโนโกะพบชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังขายภาพวาดอยู่ริมทาง จะพูดว่าชายก็ไม่เชิง เพราะเขาแค่นั่งอ่านนิตยสารอยู่บนเก้าอี้พับ ภาพนับสิบยังอยู่ในสภาพผืนผ้าใบไร้กรอบ ตั้งพิงไว้กับผนังติดด้านหลัง แม้จะไม่ประสีประสาเรื่องศิลปะ แต่โซโนโกะก็รู้ว่าภาพที่เห็นจัดอยู่ในประเภทภาพสีน้ำมัน

ชายหนุ่มดูอ่อนกว่าโซโนโกะ อายุน่าจะราวๆ ยี่สิบสี่หรือยี่สิบห้า สวมแจ็คเก็ตหนังเทียมคลุมทับเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ขาดเข่าสองข้าง สีหน้าซีดเซียว ผอมบักโกรกไม่ต่างจากนักดนตรียุคก่อน แม้โซโนโกะหยุดยืนอยู่เบื้องหน้า แต่ไม่มีทีท่าจะเงยหน้าจากนิตยสาร

โซโนโกะกวาดตามองภาพเขียนนับสิบ ภาพที่ดึงดูดความสนใจเธอคือภาพที่อยู่ตรงกลาง เหตุผลที่ชอบก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไร เพียงเพราะมันเป็นภาพลูกแมวแบบที่เธอชอบ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าภาพนั้นสวยหรือไม่สวย

หลังพินิจมองอยู่ครู่หนึ่ง โซโนโกะหันไปมองชายหนุ่มและพบว่าอีกฝ่ายเงยหน้ามองตนอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ หนวดกรกๆ ขึ้นบนคางเรียวกเล็ก สีหน้าหม่นหมอง แต่แวตาดำแฝงความไร้เดียงสา นัยน์ตาคู่นั้นคาดหวังว่าลูกค้าผู้หญิงคนนี้อาจจะซื้อภาพของตน

ช่วยให้เขาสมหวังดีไหมนะ โซโนโกะนึกในใจ ไม่ใช่เรื่องยากลำบากอะไร แค่อ่ายปากถามว่าภาพนี้ราคาเท่าไร

ทว่าจังหวะที่กำลังจะแย้มริมฝีปาก คนคนหนึ่งโผล่มาให้เห็น

“อ้าว คุณอิซุมิ” คนคนนั้นทักเสียงดัง

เขาคือหัวหน้าอึเดะ เจ้านายของพวกโซโนโกะ อึเดะเดินล้วงกระบี่ สองข้างเข้ามาหา เขาเป็นคนตัวเตี้ยหัวโตอยู่แล้ว ทำทำนั้นแล้วยิ่งดูเตี้ยเข้าไปใหญ่

“มาทำอะไรแถวนี้หรือ” อีเตะถามพลางมองหน้าไซโนโกะสลับกับภาพวาดที่ตั้งเรียงราย

“จะไปร้านโชบะตรงโน้นคะ” เธอตอบ

“อ้าว เธอรู้จักร้านนั้นเหมือนกันหรือ มีคนบอกว่ามีร้านเด็ดอยู่แถวนี้ ผมเลยจะไปอยู่พอดี”

“อย่างนั้นหรือคะ” ไซโนโกะบั่นยิ้มพลางคิดในใจว่า ร้านโปรดหายไปอีกหนึ่งแล้ว

อีเตะออกเดินนำหน้า ไซโนโกะจึงจำใจต้องเดินตาม เมื่อเหลียวมองชายหนุ่ม พบว่าเขาหันหน้าอ่านนิตยสารตามเดิม เขาต้องคิดว่าเธอเป็นเพียงลูกค้าที่มาเดินดูสินค้า แต่ไม่ซื้อแน่ๆ ทำให้เธอค้างคาใจอย่างบอกไม่ถูก

“เธอสนใจภาพวาดด้วยหรือ” อีเตะโผล่ถาม

“เปล่าคะ ไม่ได้สนใจเป็นพิเศษ พอดีมีรูปที่เห็นว่าเข้าท่าดีก็เลยหยุดมอง”

ทำไมต้องแก้ต่างด้วยนะ เธอนึกในใจ

อีเตะก็ไม่ได้คาดหวังอะไรกับคำตอบของเธออยู่แล้ว เขาแค่พยักหน้าแล้วพูดต่อ

“ว่าแต่ไม่เข้าใจเลยว่า คนประเภทนั้นคิดอะไร”

“คนประเภทนั้น”

“ก็พ่อหนุ่มที่ขายภาพวาดคนนั้นไง คงเรียนจบมหาวิทยาลัยศิลปะแล้วหางานทำไม่ได้ เพราะตอนนี้เศรษฐกิจไม่ดีล่ะมั้ง แต่ทำแบบนั้นจะเลี้ยงตัวเองไหวหรือ อยากเข้าไปถามเหลือเกินว่า วางแผนอนาคตไว้อย่างไร”

“เขาอาจจะอยากหาเลี้ยงชีพด้วยการวาดภาพขายก็ได้แหละคะ”

อีเตะแค้นหัวเราะให้กับคำตอบของไซโนโกะ

“คนที่หากินกับการวาดภาพได้ มีอยู่แค่กำมือ ไม่สิ เรียกว่าหยิบมือ ยังได้ รู้ทั้งรู้ แต่ก็ยังกล้าเลือกทางนี้ แบบนี้เขาเรียกว่าโง่ แต่ก็นะ หนุ่มสาว

ที่ตั้งเป้าจะเป็นศิลปินโดยไม่รู้จักสร้างผลิติดล เข้าข่ายหนีความจริงอยู่แล้ว”

โซโนโกะไม่เออออใดๆ กับคำพูดของเจ้านาย นึกตำหนิว่าไม่รู้เรื่องงานศิลปะแล้วยังกล้าพูด รู้สึกหดหู่ใจที่ต้องนั่งกินมื้อกลางวันกับผู้ชายพรรคนี้

ที่ร้านโซบะ โซโนโกะเลือกกินเมนูโซบะเนื้อเปิดใส่ต้นหอมญี่ปุ่นหรือคาโมะนันโซบะ เพราะโดนอิเคะซิงสั่งแถมประโศบะเสียก่อน

อิเคะซิงดูน่ามุขขณะกินแถมประโศบะ ระหว่างนั้นก็ชวนโซโนโกะพูดคุยโน่นนี่ไม่ขาดปาก แต่หัวข้อสนทนาส่วนใหญ่หนีไม่พ้นเรื่องการแต่งงาน หัวหน้าคนนี้จะมองว่า การมีพนักงานหญิงอายุยี่สิบปลายๆ ที่ยังไม่แต่งงานอยู่ในแผนกเป็นเรื่องน่าอับอายสำหรับตัวเขา

“ทำงานมันก็ดีอยู่หรอก แต่การเลี้ยงลูกถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตคนเรา”

อิเคะซิงพูดประโยคนี้สามรอบระหว่างกินแถมประโศบะหนึ่งชาม ขณะที่โซโนโกะได้แต่บ่นอึม ลึนไม่รับรู้รสชาติของโซบะเลยสักนิด

บริษัทที่พวกโซโนโกะทำงานอยู่เลิกงานเวลาห้าโมงยี่สิบนาที แต่กว่าจะได้ออกจากที่ทำงานก็ปาไปหุ่่มกว่า เพราะต้องทำงานล่วงเวลา เธอตั้งใจจะเดินไปสถานีรถไฟเหมือนทุกครั้ง แต่นึกอะไรบางอย่างขึ้นได้ จึงเลี้ยวเข้าซอยกลางทาง ซึ่งเป็นทางไปร้านโซบะเมื่อกลางวัน

คงไม่อยู่แล้วละมังเธอคิดพลางเดินไปตรงจุดที่ชายหนุ่มนั่งขายภาพวาด เขายังอยู่ แต่ดูเหมือนว่าจะปิดร้านแล้วเพราะกำลังเก็บภาพวาด

โซโนโกะเดินเข้าไปซ้าๆ เขากำลังใส่ภาพวาดลงในกระเป๋าใบเชื่องสองใบ ด้านนอกไม่มีภาพลูกแมว มันน่าจะถูเก็บลงกระเป๋ไปแล้ว

ชายหนุ่มคงรู้ตัวจึงหันกลับมา เขาเบิกตาโตราวกับประหลาดใจแล้วทำงานต่อ

โซโนโกะสุดหายใจเข้าปอดเบาๆ ก่อนกลืนใจเอ่ยถาม

“ภาพลูกแมว ขายไปแล้วหรือ”

ชายหนุ่มชะงักมือ แต่แล้วลงมือทำงานต่อโดยที่ไม่ได้พูดอะไร

โซโนโกะคิดว่าคงถูกเมินเสียแล้ว ทันใดนั้นชายหนุ่มดึงผ้าใบผืนหนึ่ง
ออกมาจากกระเป๋าอีกใบ มันคือภาพลูกแมวนั่นเอง

“ภาพของผมไม่เคยขายออกหรอก” เขาพูดพลางยื่นภาพวาดให้
โซโนโกะ น้ำเสียงห้วนๆ แกมเขินอายอยู่ในที่

โซโนโกะพินิจมองภาพวาดอีกครั้ง ไม่รู้เป็นเพราะแสงไฟถนนหรือ
อย่างไร ภาพนั้นจึงให้อารมณ์ต่างจากเมื่อกกลางวัน ลูกแมวสีน้ำตาลกำลัง
ยกขาข้างหนึ่ง ก้มตัวเลียหว่างขาตนเอง มันใช้ขาหน้าข้างหนึ่งยันตัวไว้ไม่
ให้หน้าคะมำ ขาน่าเอ็นดูอย่างบอกไม่ถูก เธออมยิ้มโดยไม่รู้ตัว

เมื่อเงยหน้าจากภาพวาด พลันประสานสายตากับเขา

“ภาพนี้ราคาเท่าไร” เธอถามประโยคที่อดถามเมื่อกกลางวัน

ชายหนุ่มครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตอบแบบห้วนๆ

“ไม่เป็นไร ผมยกให้”

โซโนโกะเบิกตาโตเมื่อได้ยินคำตอบที่ไม่คาดคิด

“ทำไมละ ฉันว่าแบบนั้นมันไม่ดีหรอก”

“ดีสิ คุณมองภาพนั้นแล้วยิ้มขึ้นมา แค่นั้นก็พอแล้ว”

โซโนโกะจึงหันหน้าชายหนุ่มแล้วลดสายตาลงมองภาพวาดก่อนจะ
หันมองเขาอีกครั้ง

“พูดจริงหรือ”

“ผมคิดไว้ตั้งแต่ตอนวาดแล้ว ว่าอยากมอบภาพนี้เป็นของขวัญแก่
ใครสักคนที่มองเห็นแล้วยิ้มได้” ชายหนุ่มว่าแล้วดึงถุงใบใหญ่ใบหนึ่งออก
มาจากกระเป๋า “เอาใส่ถุงนี้ถือกลับไปแล้วกัน”

“ให้ฉันจริงนะ”

“อือ”

“ขอบคุณนะ ฉันฉันขอรับไว้แล้วกัน”

ชายหนุ่มพยักหน้ายิ้มๆ เก็บภาพวาดทั้งหมดลงกระเป๋าสองใบ ยก

ใบหนึ่งขึ้นสะพายไหล่ซ้าย ส่วนอีกใบถือเอาไว้ในมือขวาแล้วลุกขึ้นยืนระหว่างนั้นไซโนโกะยังยืนอยู่ข้างๆ เพราะกำลังเล็งหาจังหวะพูดอีกคำหนึ่ง

“นี่” เธอกลั่นใจเรียก “หิวหรือเปล่า”

เขาแก้มืออ้อมท้วง “หิวสุดๆ เลยล่ะ”

“จ้ะ ไปหาอะไรกินด้วยกันไหม ฉันเลี้ยงเอง ตอบแทนเรื่องภาวาด”

“ภาวาดของผมไม่พอเป็นค่าบะหมี่ด้วยซ้ำ”

“แต่คนอย่างฉันวาดรูปไม่เป็นเลยนะ”

“คุณอาจวาดรูปไม่เป็น แต่ก็ยังมีข้อดีซึ่งใช้งานได้มากกว่า ถึงกล้าไปกินมื้อกลางวันร้านไซบะนั่น” ชายหนุ่มพูดพลางชี้ร้านไซบะที่ไซโนโกะใช้บริการเมื่อตอนกลางวัน

“ว้าย คุณเห็นด้วยหรือ”

“ร้านไซบะนั่นแพงเอากการ ที่แรกผมก็ว่าจะไปกินที่นั่นตอนหิว แต่เห็นราคาแล้วถอยดีกว่า”

“จ้ะอยากให้เลี้ยงไซบะไซ้ไหมเนี่ย”

เธอถาม เขาครุ่นคิดเล็กน้อย

“สปาเกตตี้ดีกว่า”

“โอเค ฉันรู้จักร้านอร่อยๆ พอดี” ไซโนโกะตอบ คิดถูกจริงๆ ที่ยอมเข้าร้านอาหารอิตาเลียนตามคำชวนของพวกเขา

ทั้งสองนั่งหันหน้าเข้าหากันบนโต๊ะปูผ้าลายสก๊อต

ไซโนโกะเป็นคนเลือกรายการอาหารแทบทั้งหมด เธอสั่งจานเรียกน้ำย่อยปรุงจากอาหารทะเลหลายจาน ตามด้วยปลากระพงญี่ปุ่นอบเป็นจานหลัก เมื่อถามชายหนุ่มว่าจะดื่มไวน์ไหม เขาหยุดคิดนิดหนึ่งก่อนตอบว่า “ชาบลีส” ไซโนโกะตกใจไม่น้อยเพราะไม่เคยคิดว่าอีกฝ่ายจะระบุชื่อไวน์

¹ ชาบลีส (Chablis) ชื่อหมู่บ้านหนึ่งในแคว้นเบอร์กันดีทางตอนเหนือของประเทศฝรั่งเศส อีกทั้งเป็นชื่อไวน์ขาวผลิตจากองุ่นพันธุ์ชาร์ดอนเนย์

ชายหนุ่มกล่าวแนะนำตัวว่าชื่อสุกตะ จุนอิจิ ยังไม่ได้ทำงานซึ่งตรงกับที่หัวหน้าอิตะคาดเดา แต่เหตุผลคนละเรื่องกับที่อิตะกล่าวไว้ เขาไม่ได้หางานทำเพราะต้องการทุ่มเทเวลาให้การวาดภาพ ปัจจุบันยังชีพด้วยการช่วยงานในสำนักงานออกแบบของรุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

“ผมไม่ได้อยากให้ภาพที่ตนเองวาดอยู่ในกรอบ แขนงประดับในห้องที่มีเตาผิง อยากให้ภาพของผมเป็นสิ่งที่เข้าถึงง่าย ใครเห็นก็ชอบและสนุกกับภาพของผม อย่างเช่น เอาไปพิมพ์บนเสื้อยืด”

“หรือไม่ก็เห็นภาพลูกแมวแล้วยิ้ม”

“อะไรทำนองนั้น” จุนอิจิอมยิ้มขณะใช้ส้อมพันเส้นพาสต้า ทว่าไม่ทันไรรอยยิ้มนั้นก็เลือนหายเหมือนเขานึกบางอย่างขึ้นมาได้ “แต่ทุกอย่างก็เป็นแค่ฝัน”

“หมายความว่ายังไง”

“ใกล้หมดเวลาแล้วนะสิ”

“หมดเวลา”

“ผมถูกบังคับให้สัญญาว่า ถ้าเรียนจบแล้วยังไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันภายในสามปี จะต้องหางานทำ”

“สัญญากับใคร”

ชายหนุ่มยกไหล่ “พ่อกับแม่”

อ้อ โซโนโกะพยักหน้า “จันเดือนเมษายนปีหน้า คุณต้องทำงานบริษัทแล้วสินะ”

“ใช่”

“จะเลิกวาดภาพไหม”

“ก็อยากวาดต่ออยู่หรอก แต่คงยาก เพราะอย่างนี้แหละ ผมจึงเอาภาพที่วาดเก็บไว้ออกมาขาย เพื่อบอกเล่าความฝัน ฮ่าฮ่า แต่ดันขายไม่ออกสักภาพ”

“แล้วอยากทำงานบริษัทแบบไหนหรือ”

“บริษัทน่าเบื่อเนะ” จุนอิจิกระดกไวน์ลงคออีกใหญ่ แล้วเป็นฝ่ายถามไซโนะโกะบ้าง ว่าเธอทำงานอยู่บริษัทอะไร

พอไซโนะโกะเอ่ยชื่อบริษัท จุนอิจิทำหน้าประหลาดใจเล็กน้อย

“ดูไม่เหมือนคนทำงานบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เลยแฮะ ผมว่าคุณเหมาะกับบริษัทผลิตสื่อการเรียนการสอนทำนองนั้นมากกว่า”

“ฟังดูไม่เหมือนคำชมสักเท่าไรนะ”

“ไม่ได้ชม แล้วก็ไม่ได้พูดให้ร้ายด้วย ว่าแต่คุณทำงานด้านไหนหรือ”

“เซลล์”

“อืม” จุนอิจิเอียงคอเล็กน้อย “นี่กว่าทำบัญชี”

“ทำไมล่ะ”

“เดาเอานะ พูดยตามตรงคือผมไม่รู้หรอกว่าในบริษัทมีแผนกอะไรบ้าง พอเห็นเป็นผู้หญิงก็เดาไว้ก่อนเลยว่าน่าจะทำงานแผนกบัญชี นิยายสืบสวนส่วนใหญ่ก็ว่าอย่างนั้น”

“คุณอ่านนิยายสืบสวนด้วยหรือ”

“นานๆ ที”

บทสนทนาระหว่างคนทั้งสองต่อเนื่องไม่ขาดตอน ทำให้ไซโนะโกะอดประหลาดใจไม่ได้ ที่ผ่านมาเธอไม่เคยสนทนากับใครระหว่างกินข้าวเลย จนคิดว่าตัวเองเป็นพวกพูดน้อยเสียด้วยซ้ำ แต่พออยู่กับจุนอิจิ เธอกลับรู้สึกที่ตัวเองคุยเก่งขึ้น

อาหารค่ำมื้อนั้นกินเวลานานเกือบสองชั่วโมง เธอไม่ได้นั่งกินข้าวสบายๆ แบบนี้มานานพอๆ

“ขอบคุณนะที่เลี้ยง” จุนอิจิเอ่ยหลังเดินออกจากร้าน “ไม่ได้ตั้งใจให้คุณเลี้ยงมื้อใหญ่ขนาดนี้แท้ๆ”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันอยากจะบำรุงตัวเองอยู่แล้ว”

ไซโนะโกะอยากจะลองถามเขาว่าไปไหนต่อไหม เพราะยังไม่อยาก

แยกจากเขาแบบนี้ ทั้งที่คุยกันตั้งนานสองนาน แต่เธอไม่ได้ถามหมายเลขติดต่อของจุนอิจีเลย แล้วก็ไม่ได้บอกหมายเลขติดต่อของตัวเองด้วย

ระหว่างเดินเคียงกับจุนอิจี โซโนโกะบอกตัวเองว่า เธอไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะติดต่อหาผู้หญิงอายุมากกว่าชื่ออิซุมิ โซโนโกะ เธอเป็นฝ่ายเสนอเลี้ยงข้าวเขาเอง ตอบแทนค่าภาพวาด จงดื่มด่ำช่วงเวลาแห่งความสุขซึ่งห่างหายไปนาน เพียงเท่านั้นก็รู้สึกมีแรงที่จะต่อสู้กับวันคืนที่น่าเบื่อหน่ายแล้วไม่ใช่หรือ

จุนอิจีเดินมาถึงสถานีรถไฟแล้วก็เอาแต่พูดเรื่องอื่น ไม่ได้ถามหมายเลขติดต่อของโซโนโกะ เธอจึงเดินขึ้นรถไฟขบวนที่ตนควรขึ้น

จุนอิจียกมือข้างหนึ่งขึ้นเล็กน้อยขณะมองโซโนโกะก้าวขึ้นรถไฟขบวนรถไฟตู้เดียวกันมีผู้โดยสารผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธออยู่ด้วย ทำให้โซโนโกะรู้สึกภูมิใจเล็กๆ

เธอแปลกใจตัวเองที่ยังวนเวียนคิดถึงเรื่องราวของสุกุดะ จุนอิจี แม้จะผ่านไปสัปดาห์แล้วนับตั้งแต่ได้พบเขา

เพราะช่วงนี้เธอมักคิดว่าวันข้างหน้าคงไม่มีโอกาสเจอใครใหม่ๆ แล้ว สัปดาห์เวิ้งว้างสุดท้ายแล้วตนอาจต้องลดความคาดหวังลงมาบ้างและแต่งงานกับผู้ชายซึ่งรู้จักกันผ่านการแนะนำของใครสักคน แต่ชีวิตเช่นนั้นก็ได้เลวร้ายนัก เพื่อนผู้หญิงหลายคนลงเอยด้วยการแต่งงานแบบนั้น โซโนโกะไม่คิดด้วยซ้ำว่ามันเป็นความโชคร้าย เธอกลับเชื่อว่าคนส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสได้พบเจอความรักแบบเดียวกับละครโทรทัศน์ พร้อมทั้งวิเคราะห์ว่าไม่มีอะไรดีไปกว่าการได้เป็นคนส่วนใหญ่

รู้ทั้งรู้

แต่ใจเธอกลับคิดถึงแต่สุกุดะ จุนอิจี จนแทบไม่มีสมาธิจดจ่ออยู่กับงาน จริงอยู่ว่าการได้เจอกับเขาเปรียบเหมือนยาหอมขลิบใจ แต่ไม่คิดฝันว่ามันจะออกฤทธิ์ลากยาวปานนี้

เมื่อถึงเวลาพักกลางวัน โซโนโกะตรงดิ่งไปร้านโซบะร้านเดิม เพิ่งจะไปอีกครั้งนับจากวันนั้น เธอรู้ว่าหัวใจกำลังเต้นตึกตัก ใจจริงเธออยากมาให้เร็วกว่านี้เสียด้วยซ้ำ แต่อดใจไว้ เพราะเขาอาจไม่ได้อยากเจอเธอ

โซโนโกะไม่ต้องการรับบทบาทผู้หญิงเข้าใจผิด คิดเข้าข้างตนเอง ต่อให้เขาอยู่ที่เดิม ก็ต้องเริ่มต้นด้วยการส่งยิ้มให้ไกลๆ ห้ามเข้าไปใกล้ทำตัวดีสนิทโซโนโกะเตรียมใจไว้อย่างนั้น พอเขาส่งเสียงทัก ค่อยเดินเข้าไปหา

ทว่าสุกุดะ จุนอิจิไม่ได้อยู่ที่นั่น มีเพียงถุงขยะสีขาวขุนจำนวนสองสามถุงวางอยู่ เดิมทีที่นี่คงเป็นจุดทิ้งขยะ โซโนโกะเหลียวมองรอบตัว แต่ก็ไม่เห็นวีแววของสุกุดะ จุนอิจิ จึงก้าวเท้าเข้าร้านด้วยความผิดหวัง

แต่แล้ว

ขณะที่โซโนโกะกำลังกินเทมปุระโซบะ ใครคนหนึ่งหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม การให้ลูกค้านั่งร่วมโต๊ะกันถือเป็นเรื่องปกติ โซโนโกะจึงไม่ใคร่ใส่ใจนัก ทว่าพอได้ยินเสียงสั่งอาหารว่า “ขอเทมปุระโซบะ” เธอเงยหน้าแล้วเห็นจุนอิจิกำลังยิ้มทะเล้น

“ตกใจหมดเลย” เธอเอ่ย “เพิ่งเข้ามาหรือ”

“ถูกต้อง แต่ไม่ใช่เพราะความบังเอิญหรอกนะ ผมเดินเข้ามาเพราะเห็นคุณอิซุมินี่แหละ”

“เมื่อไหร่เธออยู่ตรงไหน ฉันเองก็มองหาเธอ” โซโนโกะพูดออกไปแล้วค่อยรู้ตัวว่าพลาดอย่างจัง แต่จุนอิจิดูจะไม่ได้คิดอะไรมากมายกับคำพูดของเธอ

“อยู่ร้านกาแฟฝั่งตรงข้ามนี้เอง พอดีแวะมาระหว่างทำงาน แต่ว่ากลางสังหรณ์ผมแม่นยำเป็นบ้า นึกอยู่แล้วว่าวันนี้คุณอิซุมินะจะมา”

พอรู้ว่าจุนอิจิรอตนอยู่ โซโนโกะก็รู้สึกหัวใจพองโต

“มีธุระอะไรกับฉันหรือ”

“อ้อ ผมมีของบางอย่างอยากให้คุณนะ”

“ของอะไร”

“เอาไว้อวดเฉลยหลังกินโซบะแล้วกัน” ชายหนุ่มจิกตะเกียบไม้ เมื่อโซบะถูกยกมาวางตรงหน้า

ทันทีที่ออกจากร้านโซบะ จุนอิจิก็หยิบแผ่นภาพวาดผืนหนึ่งจากกระเป๋าที่พาไปใหญ่ ด้านข้างเขียนว่า ‘โปรเจกต์ อาร์ต’ มันคล้ายคลึงกับภาพลูกแมวที่เธอได้รับวันก่อน

“ผมอยากให้คุณรับภาพนี้ไว้”

“ทำไมล่ะ”

“ภาพวาดก่อนหน้านั้นยังไม่ถูกใจผม ผมคิดมาตลอดเลยนะว่ามันมีจุดด้อยตรงไหน พอเจอคำตอบก็เลยวาดใหม่ ใหมๆ ก็ใหมๆ แล้ว ผมอยากให้คุณรับภาพที่ดีกว่าเอาไว้”

โซโนโกะพินิจมองภาพวาดตรงหน้า จริงอยู่ว่ามันแตกต่างจากเดิม นิดหน่อย แต่ก็มองไม่ออกว่าภาพนี้ดีกว่าภาพก่อนหน้านี้อย่างไร

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงกับภาพก่อนหน้านี้”

ภาพนั้นแขวนประดับอยู่ในห้องของเธอเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ก็ทิ้งไปสิ แขนงภาพเหมือนกันไว้สองภาพก็ไม่มีประโยชน์ อีกอย่างภาพนั้นถือเป็นผลงานผิดพลาดด้วย”

“เอาเป็นว่าฉันจะแขวนไว้สองภาพเลยแล้วกัน เพราะผนังห้องฉันยังมีเนื้อที่เหลือ”

“ผมว่า มันดูประหลาดนะ”

“ไม่หรอก ฉันชอบแมวอยู่แล้วด้วย”

“ฮือ”

ตั้งแต่นั้นมาทั้งสองคนนัดเจอกันหลังเลิกงานเป็นเรื่องปกติ ซึ่งจุนอิจิเป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน ทำให้โซโนโกะรู้สึกว่าเขาใส่ใจถึงเขาได้

คืนนั้นพวกเขากินอาหารแก้มึนกับเหล้าสาเกที่ร้านปิ้งย่างเสียบไม้ ยิ่งเมา จุนอิจิก็ยิ่งช่างคุย แกมยังพูดซ้ำๆ ว่าการทำงานศิลปะเลี้ยงชีพ

ในประเทศญี่ปุ่นเป็นอาชญากรรม เขายังเคื่องแค้นเรื่องที่ต้องละทิ้งความ
ฝันละมั่ง โซโนโกะซึ่งกำลังมินๆ นึกในใจ

เดี๋ยวคราวหน้าฉันจะทำอาหารให้กิน เพราะจุนอิชิบอกกว่าหลาย
เดือนมานี้เขากินแต่อาหารนอกบ้านและข้าวกล่องร้านสะดวกซื้อ

“พูดจริงใช่ไหม” เขาถาม

“ก็ใช่นะสิ” โซโนโกะตอบพลางย้อนถามเขาอยู่ในใจว่า คุณนั่นแหละ
จะมหาฉันจริงๆ ใช่ไหม

จุนอิชิบอกหมายเลขโทรศัพท์ห้องพักของตนเองหลังจากนั้น
โซโนโกะก็เขียนหมายเลขโทรศัพท์บ้านลงที่ด้านหลังนามบัตรแล้วยื่นให้เขา
ทั้งสองนัดหมายกันในอีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง จุนอิชิก็แถมเป้
แชนเป็นของฝากติดมือในวันมาแมนชั่นของโซโนโกะที่เซตเนริมะ ส่วน
โซโนโกะก็ต้อนรับขับสู้เขาด้วยอาหารตะวันตกซึ่งไม่ใช่เมนูอาหารถนัดสัก
เท่าไร

และคืนนั้น ทั้งสองนอนเคียงกันบนเตียงหลังน้อย

โซโนโกะมีโอกาสนไปเยี่ยมบ้านของจุนอิชิหลังพบกันได้ประมาณ
สามเดือน เป็นบ้านซึ่งเขาอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ไม่ใช่อะพาร์ตเมนต์ที่อยู่ตาม
ลำพัง บ้านหลังนั้นตั้งอยู่ในย่านที่พักอาศัยสุดหรูแถวโทโดโรกิ เมื่อมอง
ลอดจากประตูรั้วบ้านจะเห็นคฤหาสน์หลังงามสไตล์ตะวันตกและประตู
หน้าบ้านอยู่ไกลๆ

“นี่มันอะไรกัน” โซโนโกะถามจุนอิชิหลังก้าวลงจากแท็กซี่มาหยุด
ยืนหน้าประตูรั้ว

เขาพูดยิ้มขยี้เงินระหว่างแบได้ ทำให้เธอรู้ทั้งเรื่องที่ว่าพ่อของเขา
เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์รายใหญ่ บริษัทที่เขาต้องเข้าทำงานตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิ
ปีนี้เป็นสำนักพิมพ์ดังกล่าว รวมถึงเรื่องที่ว่าเขาเป็นลูกชายคนโตของบ้าน
ทั้งหมดล้วนเป็นข้อมูลใหม่ที่คาดไม่ถึง

“ทำไมไม่บอกกันก่อน” โซโนโกะทำน้ำเสียงชักใช้ไ่เร่ียง เท่าที่คุยกันมา ทำให้เธอเข้าใจว่าบ้านของจุนอิจิเป็นร้านหนังสือเล็กๆ

“ผมไม่ได้คิดจะปิดบังคุณนะ เพียงแค่หาจังหวะบอกไม่ได้สักที”

“อย่างน้อยเมื่อวานก็น่าจะบอกกัน” โซโนโกะเริ่มกังวลกับการแต่งกายของตน เพราะเสื้อผ้าที่เธอเลือกสวมใส่นั้นแสนจะธรรมดา “ฉันแต่งตัวแบบนี้มา จะดีหรือเปล่าเนี่ย”

“ไม่ต้องห่วงนะ พ่อแม่ผมติดดินกว่าคุณเสียอีก”

จุนอิจิรุ่นหลังเธอซึ่งกำลังละล้าละลัง

พ่อแม่ของจุนอิจิดูเป็นคนติดดินจริงอย่างที่เขابอก แต่ควรจะเป็นตีความว่าเป็นความติดดินที่มาจากความเหลือกินเหลือใช้ ทั้งศิลปะการพูดของผู้เป็นพ่อ ทั้งกริยาท่าทางเป็นผู้ดีของผู้เป็นแม่ ล้วนเป็นเรื่องใหม่สำหรับโซโนโกะ

แต่น่าอัศจรรย์ที่การวางตัวของพวกเขาไม่ได้สร้างความอึดอัดให้แก่โซโนโกะสักนิด ตรงกันข้าม มันช่างเป็นโลกที่น่าอยู่ เธอจินตนาการด้วยใจเต็มแรงว่า จะดีแค่ไหนหากได้ใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่เช่นนี้

เรื่องที่โซโนโกะกำพร้าพ่อแม่ไม่ได้สร้างความผิดหวังให้พวกเขา ทั้งสองดูเหมือนจะสนใจว่าพี่ชายของเธอทำงานอะไรมากกว่า

ทันทีที่ตอบว่าพี่ชายเป็นตำรวจ ใบหน้าของพ่อแม่จุนอิจิก็ฉายแววโล่งใจ

“เป็นอาชีพที่มั่นคงนะ” ผู้เป็นพ่อยิ้มแล้วหันไปพยักหน้ากับภรรยา ท่าทางเช่นนั้นทำให้ โซโนโกะมองออกว่าแม้ภายนอกจะดูติดดิน แต่คนพวกนี้มีบรรทัดฐานของตัวเอง เธอนึกขอบคุณพี่ชายที่เลือกทำงาน ‘อาชีพมั่นคง’

ระหว่างการสนทนา ไม่มีการพูดถึงเรื่องอนาคตหรือหัวข้อเกี่ยวกับการแต่งงาน คงเพราะจุนอิจิยังไม่เริ่มทำงานในบริษัทเลยด้วยซ้ำ ทุกคนจึงลังเลที่จะเอ่ยถึงประเด็นดังกล่าว แต่แค่เขาพามาเจอพ่อแม่ โซโนโกะ

ก็พอใจแล้ว

เธอนึกเสียตาย ถ้ารีบพาเขาไปรู้จักกับพี่ชายก็คงดี เพราะพี่ชายจะต้องขอให้จุนอิจิพูดคำบางคำแน่นอน และเรื่องราวหลังจากนั้นคงจะเหมือนหนังคนละม้วน

ทว่า คนที่โซโนโกะเลือกแนะนำให้รู้จักกับจุนอิจิ ไม่ใช่พี่ชาย

ยุบะ คาโยโกะเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่โซโนโกะเปิดใจให้เต็มร้อย พวกเขาเจอกันครั้งแรกสมัยเรียนม.ปลาย พูดอีกอย่างคือคาโยโกะเป็นคนจังหวัดโอจิเหมือนกัน ทั้งสองเคยเรียนอยู่ห้องเดียวกันสมัยม.สี่และม.หก ในโรงเรียนมัธยมปลายประจำจังหวัดแห่งหนึ่ง

พวกเขาสนิทกันมากขึ้นเมื่อเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย โซโนโกะกับคาโยโกะเรียนคณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยเดียวกันที่โตเกียว

สำหรับคนที่มาใช้ชีวิตอยู่ต่างเมืองตามลำพัง การมีเพื่อนจากบ้านเกิดเดียวกัน ข้างเคยเรียนโรงเรียนเดียวกันช่วยให้อุ่นใจไม่น้อย ข้างไม่รู้สึกเินอายเวลาถามเรื่องซึ่งไม่กล้าถามเพื่อนที่รู้จักในโตเกียว

“นี่ รูปปั้นหมาฮาจิโกะอยู่ตรงไหนหรือ”

คาโยโกะเคยถามโซโนโกะแบบนี้ในวันก่อนออกเดินทางครั้งแรก ที่นั่นคงจะเป็นสถานที่นัดพบ เธอสารภาพว่า ตอนนักศึกษาชายเลือกสถานที่ไม่กล้าบอกเขาว่าไม่รู้จัก

โซโนโกะเข้าใจความรูสึกนั้นดี เธอเองก็เคยได้ยื่นชื่อรูปปั้นหมาฮาจิโกะ แต่ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหนเพราะไม่กล้าถามใคร สุดท้ายแล้วทั้งสองคนจึงต้องซื้อนิตยสารข้อมูลโตเกียวมาศึกษาหาสถานที่ตั้งของรูปปั้นฮาจิโกะ

ระยะเวลาสี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัยทำให้คาโยโกะเปลี่ยนไปมาก โซสมัยเพิ่งเข้าเรียน ทั้งสองเป็นคนไม่โดดเด่นพอๆกัน แต่ถึงนานวัน รูปโฉมของคาโยโกะก็ยิ่งเปลี่ยนแปลง เสื้อผ้าเอ่ย การแต่งหน้าเอ่ยล้วนดูดีขึ้น อาจเป็นเพราะความเก๋ไก๋เนื่องจากโรงเรียนมัธยมปลายที่ทั้งสองเรียนจบ

มามีกฎระเบียบเข้มงวด ไชโนโกะคิดว่าตนเองสลัดคราบเด็กม.ปลาย แต่งองค์ทรงเครื่องเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นแล้ว แต่พอมองดูคาโยโกะ ก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าชีวิตตัวเองช่างจืดชืดสิ้นดี

เวลาไปเดินซื้อของด้วยกัน คาโยโกะมักเลือกเสื้อผ้าให้ไชโนโกะ และเสื้อผ้าส่วนใหญ่จะคล้ายคลึงกับชุดที่จูเลีย โรเบิร์ตสวมใสในภาพยนตร์เรื่อง ‘ผู้หญิงบานฉ่ำ’ แต่ไชโนโกะก็เลิกใส่ไปโดยปริยาย เพราะเห็นว่าเสื้อผ้าเหล่านั้นมีแต่จะทำให้ตนเองดูน่าขัน

ทว่าคาโยโกะกลับสวมเสื้อผ้าแนวเดียวกันได้อย่างโก้เก๋และดูดี แม้เธอจะรูปร่างเล็กกว่าไชโนโกะและไม่ได้สวยสะดุดตา แต่เมื่อสวมเสื้อผ้าเหล่านั้น คาโยโกะจะดูมีศรีมีปลั่งประกายเหมือนดารา อาจเป็นเพราะฉายความมั่นใจจากภายใน

“การแต่งหน้าก็สำคัญอยู่หรอก แต่การสวมเสื้อผ้าสวยๆ สำคัญยิ่งกว่า” นี่คือการพูดติดปากของเธอ “พอสวมเสื้อผ้าสวยๆ หน้าจะกระชับ แก้มลดลงหนึ่งเซนฯ เสียว่ะ อันนี้ฉันพูดจริงนะ”

คนเราต้องงามจากภายนอกสู่ภายใน นั่นคือทฤษฎีเฉพาะตัวของคาโยโกะ

ในที่สุดช่วงเวลาที่ต้องคิดเรื่องหางานทำก็มาถึง แต่ทั้งสองไม่คิดจะกลับบ้านเกิดที่จังหวัดไอจิสักนิด คาโยโกะถึงขั้นประกาศกร้าวว่า “ฉันจะทำงานสื่อมวลชนให้ได้”

ไชโนโกะใช้เส้นสายของลูกพี่ลูกน้องฝ่ายแม่ กระทั่งได้เข้าทำงานในบริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่จังหวัดไอจิ คาโยโกะท้วงว่า “บริษัทผู้ผลิตฟังดูเชยจะตาย” แต่ไชโนโกะไม่มั่นใจเลยว่า ตัวเองจะหางานบริษัททำได้โดยไม่ใช้เส้น

สุดท้ายคาโยโกะก็ลาออกจากบริษัทด้านสื่อมวลชน มาทำงานบริษัทประกันเล็กๆ แทนผ่านการแนะนำของญาติ หากคำนึงถึงสถานการณ์ปัจจุบันซึ่งนักศึกษาหญิงหลายคนต้องกลัดกลุ้มเพราะหางานทำไม่ได้ นับ

ว่าทั้งสองโชคดีแล้ว

หลายปีผ่านไป สองสาวยังคงโสดสนิทและต่างคนต่างให้คำสัญญาว่าถ้าเจอคนที่ใช่เมื่อไร ต้องรายงานให้อีกคนรู้

ใช่แล้ว มันคือคำสัญญา ดังนั้นโซโนโกะจึงแนะนำจุนอิจิให้ คาโยโกะ รู้จัก

เย็นวันเสาร์ของเดือนกรกฎาคม โซโนโกะอยู่กับคาโยโกะที่ล็อบบี้โรงแรมย่านชินจูกุ ขากลับจากซื้อของ ทั้งสองนัดเจอกับจุนอิจิซึ่งแวะมาทำธุระเรื่องงานแถวนี้

โซโนโกะเล่าเรื่องจุนอิจิให้คาโยโกะฟังคร่าวๆ แล้ว รวมถึงเรื่องที่เธอคิดว่าชายหนุ่มเป็นศิลปินไส้แห้ง แต่แท้จริงแล้วเป็นลูกคนรวย แทนที่จะอิจฉา คาโยโกะกลับฟังด้วยสีหน้าเอือมระอา

จุนอิจิมาปรากฏตัวในที่สุด เซ็ตผมเนียบดูเข้ากับชุดสูท

“เธอพูดถึงคุณคาโยโกะให้ฟังอยู่บ่อยๆ ครับ” จุนอิจิพูดพลางส่งยิ้มให้คาโยโกะ

“พูดเรื่องอะไรบ้างน้อ ชักสงสัยแล้วสิ” คาโยโกะมองหน้าโซโนโกะกับจุนอิจิกลับปามา

“ก็แค่บอกว่า เธอสวยที่สุดในโลก”

“เอ๋ นี่ล้อกันเล่นใช่ไหม” คาโยโกะจ้องโซโนโกะ แล้วหันมามองจุนอิจิด้วยท่าทางขวยเขิน

“แต่ตัวจริงคุณสวยกว่าที่คิด ขนาดผมเองยังตกใจเลยครับ”

“พอเถอะค่ะ ทั้งสองคนเลิกแซวฉันสักที” คาโยโกะโบกผ้าเช็ดหน้าบังหน้า

หลังจากนั้นทั้งสามออกไปกินข้าวด้วยกันในร้านอาหาร ต่อด้วยดื่มเหล้านิดหน่อยที่ค็อกเทลบาร์แล้วคาโยโกะขอแยกตัวกลับ ส่วนจุนอิจิมา

ส่งโซโนโกะถึงแมนชั่น ระหว่างทางชายหนุ่มพรวดพราดไม่ขาดปากว่า “เป็นผู้หญิงที่พิเศษจริงๆ” ซึ่งเป็นคำที่เขาใช้พูดถึงคาโยโกะ

“เธอเป็นคนมีเสน่ห์อย่างประหลาดเลยละ ต่อให้อยู่ท่ามกลางคนหนุ่มมากก็ยังสะดุดตา แบบนี้หรือเปล่าล่ะที่เขาเรียกว่าเสน่ห์ดึงดูด ตอนอยู่ในร้านอาหาร ผมเห็นผู้ชายเหล่มองเธอด้วยนะ ผมว่าระดับเธอน่าจะเข้าวงการบันเทิงให้รู้แล้วรู้รอด”

“สมัยเรียน เจ้าตัวเคยไฝ่ฝันเหมือนกัน ถึงขั้นไปทดสอบหน้ากล้องด้วย”

“หืม แต่ว่าตกรอบหรือ”

“ก็เข้าถึงรอบลือลืออยู่”

“วงการนั้นยากเอาเรื่องนี่เนอะ แต่ผมแปลกใจมากเลยที่คนสวยงามขนาดนั้นยังเป็นโสด เธอไม่มีคนรักหรือ”

“ตอนนี้อะไรไม่มีนะ เห็นเจ้าตัวบอกว่าไม่เจอผู้ชายดีๆ สักคนในที่ทำงาน”

“บริษัทประกันภัยไซ้ไหม”

“ไซ้ ถ้าจะทำประกันก็อย่าลืมหาคู่ติดต่อนะ”

โซโนโกะฟังพอใจกับเหตุการณ์ในวันนี้ เพราะดูเหมือนว่าจนิจิจะไม่ได้คิดกับคาโยโกะในแง่ลบ เธออยากเป็นเพื่อนกับคาโยโกะไปชั่วชีวิต จึงเป็นกังวลมาตลอดว่าเพื่อนจะเข้ากับว่าที่สามีในอนาคตได้ไหม

ไม่คิดไม่ฝันว่า การพบเจอกันวันนี้จะนำมาซึ่งความหายนะ

ใครต่อใครต่างพูดว่าอิซุมิ โซโนโกะเป็นคนใจเย็นมาแต่ไหนแต่ไร รูปลักษณ์ภายนอกของเธอดูจะส่งอิทธิพลใหญ่หลวงต่อความรู้สึกของคนรอบข้าง เธอไม่ใช่คนอ้วน แต่เนื่องจากโครงหน้าหลอกตาคนส่วนใหญ่จึงมองว่าเธอ ‘อวบนิดๆ’ และคนญี่ปุ่นก็มีความเชื่อฝังหัวเสียด้วยว่า ผู้หญิงรูปร่างแบบนี้เป็น ‘คนใจเย็น’

เธอคิดเหมือนกันว่าตัวเองเป็นคนใจเย็นอยู่บ้าง แต่ก็รู้ดีว่ามีนิสัยชั่ว

ตรงข้ามมากกว่า ทั้งชี้ระแวง ชี้ตลาด ชี้ยังชี้หึ่งมากกว่าคนอื่นเป็นเท่าตัว จนบางครั้งก็นึกถึงเกียจฉัยเหล่านั้นของตัวเอง

ทว่าต่อให้เป็นคน ‘ใจเย็น’ สักแค่ไหน ก็ย่อมสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของจุนอิชิในช่วงหนึ่งถึงสองเดือนให้หลัง เพราะเขามีท่าทีเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน

อย่างแรกคือ ไปออกเดทน้อยลง เขาให้เหตุผลว่างานยุ่ง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ถึงแม้ไม่มีเวลาในช่วงกลางวัน แต่เขายังเผลอมาหาบ้างตอนกลางคืน

โทร.คุยกันก็น้อยลง จุนอิชิแทบจะไม่โทร.มา มีแต่ไซโนโกะที่เป็นฝ่ายโทร.หา เขาคุยเป็นเพื่อนก็จริง แต่จะไม่ใช่ฝ่ายเปิดประเด็นหัวข้อสนทนาใหม่เด็ดขาด รวากับพยายามเลี้ยงที่จะคุยนาน

ไซโนโกะสัมผัสได้ว่าलगร้ายกำลังย่างกรายเข้ามา เธออยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับจุนอิชิ

ทว่าเธอยืนกรานที่จะไม่ถามเขา เพราะรู้สึกว่ามันไม่ต่างอะไรกับการถอนเสาค้ำยันอาคารซึ่งจุนจะพังถล่ม ผันเฟื่องว่าเมื่อเวลาผ่านไป อาคารที่จุนจะพังหลังนั้นอาจกลับมามันคงแข็งแรงอีกครั้ง

แต่ท้ายที่สุด ไซโนโกะรู้ซึ่งว่ามันเป็นความคิดตื้นๆ

จุนอิชิโทร.หาไซโนโกะที่ทำงานเมื่อวันจันทร์นี้ นานแล้วที่เขาไม่ได้เป็นฝ่ายโทร.มา เขาถามว่าคืนนี้ขอไปหาที่แมนชั่นได้หรือเปล่า

“ได้สิ ได้อยู่แล้ว เดี่ยวฉันจะทำกับข้าวรอนะ”

“ไม่ต้องหรอก ผมจะกินไปเลย เพราะมีนัดกินข้าวอยู่แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นจะให้ซื้อเหล้ามาแช่ไว้ไหม”

“ขอโทษที หลังจากนั้นผมต้องกลับบริษัท...”

“จึ้นหรือ...”

“เอาเป็นว่า เจอกันคืนนี้” เขาพูดจบก็วางสาย

ทั้งที่ได้เจอจุนอิจิ แต่โซโนโกะกลับไม่ได้ออกดีใจสักนิด ความหวาดกลัวกลับครอบงำหัวใจเธอ สักรณใจว่าเขาจะต้องมาบอกข่าวร้าย แต่ครั้นจะหนีก็ทำไม่ได้ เธอจึงตัดสินใจรอเขาอยู่ที่ห้อง กินอะไรไม่ลง

จุนอิจิเข้ามาในห้อง แต่ไม่ยอมคลายปมเนกไท ไม่แม้กระทั่งจะจับกาแฟซึ่งโซโนโกะขงมาให้

ชายหนุ่มเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด สัมผัสเสียเถอะ คำพูดทำร้ายจิตใจเหมือนที่โซโนโกะคิดไว้ไม่มีผิด

ทำไมละ เธอถาม เขาตอบว่า ผมมีผู้หญิงคนใหม่แล้ว

“เป็นใครที่ไหนหรือ” โซโนโกะถามต่อ แต่เขาไม่ยอมตอบ แบบนี้มีพิรุณ เธอจึงคาดคั้นหนักขึ้น ถามทั้งน้ำตา

จุนอิจียอมบอกชื่อผู้หญิงคนนั้น เพราะคิดว่าปิดบังไปก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น โซโนโกะไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจะได้ยินชื่อนั้น ทำเอาเธอนึกไม่ออกไปชั่วขณะว่าเจ้าของชื่อนั้นเป็นใคร

“ไม่จริงใช่ไหม” โซโนโกะเอ่ย “ทำไมต้องเป็นคาโยโกะ”

“ผมขอโทษ” จุนอิจิคอตก

นึกถึงเหตุการณ์คืนนั้นที่ไร โซโนโกะแทบจะเป็นลมเป็นแล้งเพราะความโศกเศร้า เธอร้องไห้พุ่มพ่าย ดิ่งทิ้งร่างของจุนอิจิ ทั้งโกรธ ทั้งสติเลือนลอย แถมยังร้องไห้ รู้สึกสับสนจนด่าลามไปถึงคาโยโกะ เธอจำไม่ได้สักหรอกว่าพูดอะไรแบบไหนออกไปบ้าง คำพูดที่พอจะจำได้คือ “ฉันไม่ยอมตัดใจ” กับ “ฉันจะเอาคุณคืนมาให้ได้” ภาพใบหน้าของจุนอิจิซึ่งก้มมองเธออย่างเศร้าสร้อยนั้นพร่าเลือน

หลายวันต่อมา

เวลาเพียงเท่านี้ไม่มีทางเยียวยาบาดแผลในหัวใจได้หรอก แต่อย่างน้อยมันก็ช่วยให้สงบใจลงได้บ้าง และเริ่มคิดว่ากลับบ้านเกิดตัวเองสักครั้ง

น่าจะดี ตอนนี้เธออยากเห็นหน้าพี่ชายเหลือเกิน

“ถ้าฉันตายไปเสีย คงจะดีที่สุด”

ตอนได้ยินคำนั้น พี่ชายต้องสะดุ้งโหยงแน่ๆ โซโนโกะนึกสงสาร แต่
เธอรู้สึกแบบนั้นจริงๆ

จะเป็นเขาหรือคาโยโกะก็ได้

โซโนโกะคิดเรื่องอับมงคล ถ้าใครคนใดคนหนึ่งช่วยฆ่าฉันก็คงจะดี
ทันใดนั้นเสียงกริ่งหน้าประตูดังขึ้น

บทที่ 2

วันนี้เป็นวันจันทร์แรกของเดือนธันวาคม อิชิมิ ยาซุมาสะขับรถยนต์
คู่ใจลงทางแยกต่างระดับโยกะซึ่งเชื่อมกับทางด่วนโทเม จากนั้นเข้า
วงแหวนรอบนอกสายแปดมุ่งหน้าขึ้นเหนือ ถนนเส้นนี้รถติดหนึบ มีทั้ง
รถบรรทุกอ้อย ทั้งรถเพื่อการพาณิชย์อ้อย สมเป็นเดือนส่งท้ายปี หากรู้ทาง
ลัดคงพอวางแผนหลบหลีกได้บ้าง แต่ยาซุมาสะไม่ค่อยรู้เส้นทางในโตเกียว
จึงไม่กล้าชอกแซกเข้าซอย เดียวจะหลงทาง

รู้อย่างนี้นั่งรถไฟชินคันเซ็นมาเสียก็ดี ความคิดนั้นผุดขึ้นมาในสมอง
อีกแล้ว แต่เขาพยายามสลัดมันทิ้งไปทุกครั้ง บอกตัวเองว่าตราบใดที่ยังไม่รู้
สถานการณ์ การขับรถยนต์ย่อมได้เปรียบกว่า

ยาซุมาสะมองท้ายรถบรรทุกขนส่งพลางหมุนปรับคลื่นวิทยุ แค่

คลื่นเอฟเอ็มก็มีตั้งหลายรายการ จนอดคิดไม่ได้ว่าโตเกี่ยวผัดกับบ้านเกิดที่เมืองนาโกย่า จังหวัดไอจิ

การขึ้นมาโตเกี่ยวครั้งนี้เป็นการตัดสินใจแบบปุปบับ ถ้าจะพูดให้ถูกคือเพิ่งตัดสินใจเมื่อเช้ามีวันนี้

จุดเริ่มต้นมาจากไซโนโกะผู้เป็นน้องสาวโทร.มาหาเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว เธอเข้าเรียนมหาวิทยาลัยสตรีในโตเกียว หลังเรียนจบก็เข้าทำงานบริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์แห่งหนึ่งสาขาโตเกียว ดังนั้นพี่ชายน้องสาวจะได้พบหน้ากันบ่อยมากก็แค่ปีละครั้ง โดยเฉพาะหลังจากมารดาป่วยแล้วเสียชีวิตเมื่อสามปีก่อน ก็ยิ่งเจอกันน้อยลง ส่วนผู้เป็นบิดาเสียชีวิตด้วยภาวะเลือดออกในสมองตั้งแต่ยาซูมาสะกับไซโนโกะยังเด็ก

แต่ถึงแม้จะไม่ค่อยพบกัน ทั้งสองก็ยังติดต่อพูดคุยกันตลอด เพราะเหลือกันอยู่แค่สองคนพี่น้อง ไซโนโกะเป็นฝ่ายโทร.มาหาเสียมากกว่า ไม่ได้มีธุระสักคำสำคัญอะไร ส่วนใหญ่แค่ถามว่า “กินข้าวแล้วหรือยัง” ที่โทร.มาไม่ใช่เพราะเหงา แต่เพราะเธอคิดว่าพี่ชายน่าจะอยากได้ยินเสียงตนยาซูมาสะรู้ดีว่าน้องสาวเป็นคนเอาใจใส่

ทว่าที่ไซโนโกะโทร.มาเมื่อคืนวันศุกร์ที่แล้วผัดแฉกจากทุกครั้ง พอถามว่าสบายดีหรือเปล่า ทุกครั้งจะต้องได้รับคำตอบว่าสบายดี แต่ครั้งนี้กลับได้ฟังคำอื่นเป็นครั้งแรก

“อืม...อันที่จริงไม่ค่อยสบายนักหรอก” ไซโนโกะตอบเนือยๆ น้ำเสียงอู้อี้ชอบกล

จนแล้วจนรอดเจ้าตัวก็ไม่ยอมบอกว่าเกิดอะไรขึ้น ซ้ำยังตบท้ายด้วยคำที่ทำเอายาซูมาสะสะดุ้งโหยง

“ถ้าฉันตายไปเสีย...คงจะดีที่สุด”

แม้ไซโนโกะจะพูดต่อทันทีว่าล้อเล่น แต่เขาเชื่อว่ามันไม่ใช่ ต้องมีบางอย่างเกิดขึ้นกับเธอแน่นอน

ก่อนหน้าค่านั้น เธอบอกด้วยว่าถูกคนที่ไว้วางใจหักหลัง

วันรุ่งขึ้นเป็นวันเสาร์ซึ่งยาซุมาสะได้หยุดงาน จึงรอโซโนโกะอยู่ที่บ้านทั้งวัน เขาตั้งใจไว้แล้วว่าถ้าน้องสาวกลับมา จะออกไปกินซูชิกันสองคน เป็นธรรมเนียมปฏิบัติเวลาเธอกลับบ้านเกิด

ทว่าโซโนโกะไม่ได้กลับมา เขาโทรไปที่แมนชั่นของโซโนโกะตอนบ่ายสามโมง แต่ไม่มีใครรับสาย จึงเดาว่าเธอน่าจะออกเดินทางแล้ว รอจนเย็นจนค่ำ แต่ก็ยังไร้แวว

ยาซุมาสะเข้าเวรตั้งแต่เช้าวันอาทิตย์จนถึงเช้าวันจันทร์ ซึ่งก็คือเมื่อเช้านี้ อาชีพของเขาจัดอยู่ในกลุ่มอาชีพพิเศษ เขาโทร.จากที่ทำงานเข้าบ้านตัวเองหลายหน โซโนโกะมีกุญแจบ้าน ต่อให้เขาไม่อยู่ เธอก็เข้าบ้านเองได้ ทว่าไม่มีใครรับสาย ไม่มีแม้กระทั่งข้อความเสี่ยงจากเธอ เขาลองโทร.เข้าแมนชั่นที่โตเกียว แต่ก็ยังไม่ได้ยินเสียงเธออยู่ดี

เขานึกไม่ออกเลยว่าโซโนโกะไปไหน ยาซุมาสะเคยได้ยินว่า เพื่อนสมัยเรียนม.ปลายคนหนึ่งของโซโนโกะอยู่ที่โตเกียวตามลำพังเหมือนกัน แต่เขาไม่รู้หมายเลขติดต่อเพื่อนคนที่ว่า

เขาผ่านคำค้นของการเข้าเวรในสภาพเหม่อลอย โชคดีที่ไม่มีงานใหญ่แทรกเข้ามา เขาตัดสินใจมาโตเกียวเมื่อตอนรุ่งสาง ความวิตกกังวลกำลังแผ่ขยายจนเกินจะรับไหว

ทันทีที่เสร็จงาน เขาตรงดิ่งกลับบ้านรีบหลับประมาทสองชั่วโมง ก่อนจะลองโทร.ไปที่ทำงานของโซโนโกะ คำพูดของหัวหน้างานซึ่งเป็นผู้รับสายยิ่งทำให้ความกังวลใจของยาซุมาสะเพิ่มทวี หัวหน้าคนนั้นบอกว่าโซโนโกะไม่มาทำงาน และป้านี้ยังไม่มีการติดต่อใดๆ เข้ามา

ยาซุมาสะรีบร้อนจัดกระเป๋แล้วขับรถออกจากบ้าน แม้เพิ่งออกเวรแต่ระหว่างที่รถแล่นอยู่บนทางด่วนโทเม เขากลับไม่รู้สีกังวลสักนิด ไม่สิดีต้องบอกว่าไม่มีเวลาให้รู้สึกกังวลมากกว่า

กว่าจะพ้นจากวงแหวนรอบนอกหมายเลขแปดก็ใช้เวลาชั่วโมงกว่าๆ

ในที่สุดยาซุมาสะก็มาถึงจุดหมายปลายทาง ซึ่งอยู่ลึกเข้ามาจากถนนเมจิโรเซตเนริมะเล็กน้อย

ที่นั่นคือแมนชั่นที่โซโนโกะอาศัยอยู่ เป็นอาคารสูงสี่ชั้นตกแต่งด้วยแผ่นกระเบื้องสีเบจอ่อน ยาซุมาสะเคยมาที่นี่แค่หนึ่งเดียว ภายนอกดูสวยหรู แต่เขามองปราดเดียวก็รู้ว่าแท้จริงแล้วอาคารหลังนี้สร้างด้วยวัสดุราคาถูก จึงแนะนำน้องสาวให้หาแมนชั่นที่ดีกว่านี้ แล้วซื้อเลยแทนที่จะเช่าโซโนโกะยิ้มๆ แต่ไม่พยักหน้าตอบรับ บอกว่าอยากเก็บเงินไว้ใช้ทำอะไรที่เป็นประโยชน์มากกว่า เรื่องความหวัดถือเอาการของโซโนโกะนั้น ไม่มีใครรู้ดีเท่ายาซุมาสะอีกแล้ว

ชั้นหนึ่งของแมนชั่นถูกแบ่งเป็นร้านค้าให้เช่า แต่ประตูเหล็กม้วนปิดอยู่และติดป้ายประกาศหาผู้เช่าต่อ สะท้อนให้เห็นว่าช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ดี เขาจอดรถที่หน้าร้านนั้นแล้วเดินเข้าทางประตูข้างร้าน

ยาซุมาสะตรวจดูกล่องรับจดหมายเป็นอันดับแรก 215 คือหมายเลขห้องพักของโซโนโกะ หนังสือพิมพ์จำนวนสามวันอัดแน่นอยู่ในกล่องรับจดหมาย เขาสังหรณ์ใจไม่ดียิ่งขึ้น

อาจเพราะตอนนี้เป็นเวลากลางวันและผู้พักอาศัยส่วนใหญ่อยู่คนเดียว ภายในแมนชั่นจึงเงียบสงัด เขาจึงเดินขึ้นมาถึงหน้าห้องของโซโนโกะที่อยู่ชั้นสองได้โดยไม่ต้องเจอหน้าใคร

เขาลองกดกริ่ง แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่มีเสียงตอบรับ คราวนี้ลองเปลี่ยนมาเคาะประตูสองสามที ทว่าผลลัพธ์ยังคงเหมือนเดิม ไม่มีแม้กระทั่งแววตาของคนอยู่ด้านใน

ยาซุมาสะความมือลงในกระเป๋ายิบกุญแจออกมา เป็นกุญแจซึ่งโซโนโกะฝากไว้ตอนเขามาที่นี่ครั้งก่อน เพราะบริษัทรับฝากห้องเช่าให้กุญแจมาสองดอก สองพี่น้องเคยตกลงกันไว้เมื่อครั้งพ่อแม่เสียชีวิตว่า จะเก็บกุญแจบ้านของกันและกันไว้จนกว่าใครคนหนึ่งจะแต่งงานมีครอบครัว ไฟฟ้าสติดแล่นปราดมาตามปลายนิ้วขณะเสียบลูกกุญแจ

เขาปลดล็อกประตูแล้วหมุนลูกบิด จังหวะที่ดึงบานประตู ยาซุมาสะ รู้สึกเหมือนมีลมกระโชกในใจ เป็นสายลมแห่งกลางร้าย เขา กลืนน้ำลาย เพื่อเตรียมใจพร้อมรับสถานการณ์ หากถามว่าคาดการณ์ อะไรอยู่ และ เตรียมใจเรื่องอะไร เขาคงตอบไม่ได้ แต่ที่แน่ๆ คือเขาต้อง เตรียมใจให้ พร้อมเหมือนเวลาบึ่งไปทำงานในที่ที่เกิดเหตุ

ห้องพักของไซโนโกะจัดอยู่ในประเภทหนึ่งห้องนอน มีพื้นที่กินข้าว และห้องครัวในตัว เมื่อเปิดประตูเข้าไปจะเจอห้องกินข้าวและห้องครัว ถัดเข้าไปด้านในเป็นห้องนอน เท่าที่กวาดตามอง ไม่มีสิ่งผิดปกติใดๆ ในห้อง กินข้าวและห้องครัว ระหว่างพื้นที่ส่วนนี้กับห้องนอนมีประตูบานเลื่อนกัน อยู่ และประตูบานนี้ก็อยู่ในสภาพปิดสนิท

หน้าต่างเข้าห้องมีรองเท้าสูงส้นน้ำตาลแก่กับรองเท้าแตะสีฟ้าถอด วางไว้คู่กัน ยาซุมาสะถอดรองเท้าง่อนก้าวเข้าห้องพัก อากาศภายในห้อง เย็นเฉียบ แสดงว่าอย่างน้อยๆ เครื่องทำความร้อนไม่ได้ถูกใช้งานเมื่อเช้านี้ ไฟปิดทุกดวง

บนโต๊ะกินข้าวมีจานใบเล็กวางอยู่ แก้วสีดำคล้ายใครเผากระดาดข เหลืออยู่ในจาน แต่ยาซุมาสะเลือกที่จะเปิดประตูห้องนอนก่อน

ทันทีที่มองเห็นภายในห้อง เขากลับหายใจพร้อมกับยืนตัวแข็งทื่อ

ห้องนอนกว้างประมาณหกเสื่อ² เตียนนอนตั้งอยู่ชิดผนัง น้องสาวของยาซุมาสะนอนหลับตาอยู่บนนั้น

เขายืนค้างในท่าเดียวกับตอนเปิดประตูอยู่พักหนึ่ง สมองชาวโพลน ไปชั่วขณะ นาฬิกาต่อมาความคิดมากมายก็พรุ้งฟูไม่ต่างอะไรกับเสียงผีทำ ของผู้งชนที่พุ่งตรงเข้ามา เสียงอื้ออึงดังขึ้นในโสตประสาท ทว่าเขายังคง นิ่งงัน ไม่รู้ว่าตนควรจัดการกับสิ่งเหล่านั้นอย่างไร

ในที่สุดเขาก้าวเข้าไปข้างหน้าช้าๆ ลองส่งเสียงเรียกไซโนโกะเบาๆ ทว่าไม่มีเสียงขานตอบ

² เสื่อ = 1.65 ตารางเมตรโดยประมาณ

ตายแล้วแน่ๆ โดยอาชีพแล้ว ยาซุมาสะเคยเห็นร่างไร้วิญญาณมากกว่าคนทั่วไปไม่รู้กี่เท่า แค่มองสีผิวและลักษณะความเต่งตึง ก็รู้แล้วว่ายังมีวิญญาณชีพหรือไม่

โซโนโกะห่มผ้าห่มถึงระดับหน้าอก ยาซุมาสะเลิกผ้าห่มลายดอกไม้ กระจุ้มกระจิมออกซำๆ ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้เขาต้องกลืนหายใจอีกครั้ง

เครื่องตั้งเวลาวางอยู่ข้างร่างหญิงสาว เขาจำมันได้เพราะว่ามันเป็นของเก่าที่น้องสาวใช้ตั้งแต่สมัยอยู่ที่นาโกย่า มองเผินๆ ดูคล้ายนาฬิกาปลุก แต่ต่างกันตรงเครื่องนี้มีปลั๊กตัวผู้และเต้ารับสองเต้าอยู่ข้างหน้าปัด เต้าฝั่งหนึ่งมีตัวอักษรเขียนกำกับว่า ‘ON’ ส่วนอีกเต้าหนึ่งเขียนว่า ‘OFF’ เมื่อถึงเวลาที่ตั้งไว้ เต้าฝั่ง ‘ON’ ทำหน้าที่จ่ายกระแสไฟฟ้า ส่วนเต้าฝั่ง ‘OFF’ ทำหน้าที่ตัดกระแสไฟฟ้าซึ่งถูกจ่ายผ่านปลั๊กตัวผู้

ตอนนี้เต้าฝั่ง ‘ON’ อยู่ในสภาพเปิดใช้งาน เพราะปลั๊กตัวผู้ถูกเสียบเข้ากับเต้า ทว่าสายไฟสองเส้นที่ติดอยู่กับปลั๊กตัวผู้ถูกฉีกออกจากกันและสอดเข้าใต้ชุดนอนของหญิงสาว

ยาซุมาสะมองเวลาที่ตั้งไว้บนหน้าปัดเครื่องตั้งเวลา เวลาตั้งไว้ที่เลขหนึ่ง แต่เนื่องจากเป็นหน้าปัดชนิดเข็มบอกเวลารุ่นเก่า จึงไม่รู้ชัดว่าเป็นเวลาตีหนึ่งหรือบ่ายโมง

แม้ไม่เลิกชุดนอนขึ้นดู เขาก็รู้ว่าสายไฟสองเส้นนั้นถูกใช้งานในลักษณะใด เส้นหนึ่งน่าจะถูกติดไว้บนหน้าอก และอีกเส้นหนึ่งติดไว้บนแผ่นหลัง เมื่อถึงเวลาที่ตั้งไว้ กระแสไฟฟ้าจะไหลผ่านหัวใจเป็นเหตุให้ช็อกตาย เขาดึงปลั๊กตัวผู้ออกจากเต้ารับ ทำให้เข็มบอกเวลาของเครื่องตั้งเวลาที่เคยเดินอยู่ หยุดลงที่เวลาสี่นาฬิกาห้าสิบนาทีซึ่งตรงกับเวลาปัจจุบัน

ยาซุมาสะนั่งยองลง กุมมือขวาของโซโนโกะ สัมผัสนั้นทั้งเย็นทั้งแข็ง ความชุ่มชื้นเต่งตึงเมื่อวันศุกร์ที่แล้วหายสิ้น

ความโศกเศร้าเข้าครอบงำจิตใจดุจเมฆฝนดำทะมึนเกาะกลุ่มกัน

หากปล่อยให้มันเกาะกลุ่มต่อไป คงหมดเร็วแรงที่จะยืนหยัดต่อไป แวบหนึ่งเขาคิดว่าร้องไห้จนไม่เหลือน้ำตาเสียเลยดีไหม แต่แล้วความคิดที่อยากจะดำเนินการขั้นต่อไปโดยเร็วที่สุดกลับกลายเป็นแรงกดดันให้เขาลุกขึ้นยืน เพราะมันเกี่ยวข้องกับงานของเขาด้วย

อันดับแรกคือต้องแจ้งตำรวจ ยาซึมาสะกวาดตามองทั่วห้องเพื่อมองหาเครื่องโทรศัพท์

นอกจากเตียงนอนแล้ว ห้องนี้ยังมีเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ อาทิ ตู้เสื้อผ้า โทรศัพท์ ชั้นวางหนังสือ ไม่มีโต๊ะเครื่องแป้งสำหรับแต่งหน้า แต่พอดูดีๆ ชั้นกลางของชั้นวางหนังสือกลายเป็นชั้นวางเครื่องสำอาง ได้ชั้นวางเครื่องสำอางเป็นที่วางเครื่องเขียน มีเทปใสและเทปขาววางอยู่ ตึกตาเครื่องปั้นดินเผารูปตัวตลกฉีกยิ้มน่าสยดสยอง

ข้างเตียงนอนเป็นที่ตั้งของโต๊ะตัวเล็ก บนโต๊ะมีแก้วไวน์ซึ่งมีไวน์ขาวเหลืออยู่ครึ่งแก้วพร้อมด้วยซองยาเปล่าสองซอง ยาซึมาสะเดาว่าอาจเป็นซองยานอนหลับ เจ้าตัวคงจะกินยานอนหลับเข้าไปพร้อมกับไวน์ ส่วนสิ่งของอื่นๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะ เช่น ดินสอแท่งสั้น คงเป็นดินสอที่เสียบอยู่กับสมุดจดตารางงาน ปฏิทินรูปลูกแมว เป็นต้น

โทรศัพท์ไร้สายตัวลูกกลิ้งตกอยู่ที่ขาโต๊ะ เขาทำท่าจะก้มหยิบ แต่แล้วชะงักมือ เพราะเหลือบเห็นบางสิ่งตกอยู่ข้างเครื่องโทรศัพท์

มันคือจุกคอรัทของขวดไวน์ ข้ำที่เปิดขวดแบบสกรูหมุนยังเสียบคาอยู่กับจุกคอรัทนั้น

อะไรบางอย่างสะกิดใจเขา

ยาซึมาสะพิณจมองสิ่งนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วลุกขึ้นเดินตรงไปทางห้องครัวซึ่งเป็นพื้นที่กินข้าวในตัวด้วย จากนั้นเปิดตู้เย็นดูเป็นอันดับแรก

ไข่สามฟอง นมกล่อง เนื้อปลาแชลมนั่นเป็นชิ้นย่าง เนยเทียม สลัดมะกะโรนี และข้าวสวยห่ออยู่ในฟิล์มถนอมอาหารปรากฏต่อสายตา ทั่วไม่มีสิ่งที่เขามองหา

ยาซุมาสะหันไปมองพื้นที่ส่วนที่เป็นครัว และพบว่าไม้แกวไวนี้อีกใบหนึ่งวางอยู่ในอ่างล้างจาน เขาทำท่าจะหยิบไม้แกวไวนี้นั้นขึ้นมา แต่แล้วชักมือกลับ ดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าสีเสื้อ ใช้มันคลุมปลายนิ้วแล้วเอื้อมมือหยิบไม้แกวไวนี้นั้นมาดม

ไม้แกวไวนีไม่มีกลิ่นอะไรเลย ไม่มีแม้กระทั่งกลิ่นไวนี

เขาพ่นลมหายใจใส่ไม้แกวไวนีในมือแล้วยกขึ้นส่องกับแสงไฟ เท่าที่มองดู ไม่มีรอยนิ้วมือติดอยู่

ตอนที่วางไม้แกวไวนีคืนที่เดิม สายตาของเขาพลันสะดุดเข้ากับอีกสิ่งหนึ่ง สิ่งนั้นหล่ออยู่บนบนเคาน์เตอร์ทำอาหารข้างอ่างล้างจาน

มองดูคล้ายเศษจากการเลาะอะไรบางอย่าง ความยาวประมาณหนึ่งเซนติเมตร นับคร่าวๆ ได้สิบกว่าชิ้น

ยาซุมาสะจ้องมองพลางคิดว่ามันคืออะไรหนอ ความคิดหนึ่งแวบขึ้นมาในหัว เขาเลือกหยิบชิ้นที่ใหญ่กว่าเพื่อนชิ้นมาชิ้นหนึ่งแล้วกลับไปทิ้งในห้องนอน เพื่อเทียบกับสายไฟซึ่งเชื่อมต่อระหว่างเครื่องตั้งเวลากับรางของโซโนโกะ

เป็นไปตามคาด เศษชิ้นส่วนนั้นเหมือนกับพลาสติกหุ้มสายไฟ ถ้าต้องการให้กระแสไฟฟ้าไหลผ่านเข้าร่างกาย ก็ต้องลอกฉนวนหุ้มสายไฟออกให้เหลือแค่ตัวนำไฟฟ้า เศษนี้คงจะเกิดจากชิ้นตอนนั้น

ว่าแต่ ทำไมถึงทำแบบนี้บนบนเคาน์เตอร์ทำอาหาร

ยาซุมาสะเดินกลับไปครัวเพื่อมองหาถังขยะ ถังขยะใบเล็กลายดอกกุหลาบตั้งอยู่ข้างโต๊ะกินข้าว ภายในว่างเปล่า นอกนั้นก็ยังมีถังขยะพลาสติกใบใหญ่อีกสองใบวางเรียงกันตรงมุมห้อง น่าจะเป็นถังสำหรับแยกขยะเผาได้กับขยะเผาไม่ได้

สิ่งที่เขามองหาตั้งแต่เมื่อก็อยู่ในถังขยะเผาไม่ได้ มันคือขวดเปล่าของไวน์เยอรมัน เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าจับขวดขึ้นมาส่องดูข้างใน ภายในขวดว่างเปล่า มีรอยนิ้วมือติดอยู่รอบขวดหลายจุด

ในถังขยะใบเดียวกันนี้ยังมีขวดแก้วอีกใบหนึ่ง เป็นขวดน้ำแอปเปิล ซึ่งจำหน่ายโดยผู้ผลิตในประเทศญี่ปุ่น เครื่องดื่มชนิดนี้ไม่มีส่วนผสมของ แอลกอฮอล์

หลังวางขวดเปล่าสองใบกลับคืนที่เดิม ยาซึมาสะมาเย็นข้าง เคาน์เตอร์ทำอาหารอีกครั้งพร้อมกับกวาดตามองรอบตัว ในตะกร้าคว่ำ จานมีมิดหันผักอยู่เล่มหนึ่ง เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าหยิบมันขึ้นมา

ยาซึมาสะถือมิดโดยหันด้านคมมีดลงพื้น พบว่ามีเศษพลาสติกแบบเดียวกับเมื่อครู่นี้ติดอยู่ด้านขวา เขาร้องอ้อในใจ สันนิษฐานว่ามีดเล่มนี้ถูก ใช้ลอกจนวนหุ้มสายไฟ จึงมีเศษตกอยู่บนเคาน์เตอร์ทำอาหาร

เขากำจัดเศษจนวนหุ้มสายไฟที่ติดอยู่บนใบมีดออก เก็บมิดหันผัก ใส่ตะกร้าคว่ำจานแล้วสุดหายใจเต็มปอด

เลือดในกายเริ่มเดือดพล่าน ความรู้สึกผิดกับเมื่อครู่ที่รู้ว่าโซโนโกะ ตายแล้ว กำลังครอบงำร่างกายเขาทีละน้อย แต่น่าแปลกที่สมองกลับ ยังเยือกเย็น

ยาซึมาสะเย็นจัดลำดับสิ่งที่ตนควรทำต่อจากนี้ในสมองอย่างสุขุม เยือกเย็น เขาต้องคิดเรื่องต่างๆ มากมาย ตั้งสมมติฐานและตัดสินใจภายใน เวลาจำกัด ซึ่งการตัดสินใจนั้นต้องอาศัยความกล้าหาญ มันคือการเลือก เดินในเส้นทางที่ไม่อาจย้อนกลับได้

ทว่ายาซึมาสะตัดสินใจได้โดยแทบไม่ลังเล เขาคิดด้วยซ้ำว่ามันเป็นเรื่องสมควรแล้ว

เมื่อประมวลความคิดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาถอนใจมองนาฬิกา ข้อมือ ห้าโมงเย็นแล้ว คงจะมัวเฝ้าอยู่ไม่ได้

เขาสวมรองเท้า มองสำรวจภายนอกผ่านช่องตาแมวเพื่อความแน่ใจ ก่อนจะเปิดประตูรีบออกมานอกห้องแล้วสาวเท้าเดินลျ

พอพ้นแมนชั่นก็หันมองรอบด้าน เห็นร้านสะดวกซื้อตั้งอยู่ห่างออกไปประมาณหนึ่งร้อยเมตร เขายกปากเสื้อแฉีกเกิดขึ้นบดบังใบหน้าระหว่าง

เดินตรงดิ่งไปร้านสะดวกซื้อ

ยาซุมาสะซื้อกล่องถ่ายรูปใช้แล้วทิ้งชนิดมีแฟลชในตัวสองกล่อง ถู่มือเนื้อบางหนึ่งคู่และถุงพลาสติก แล้วเดินกลับมาถึงหน้าแมนชั่น จังหวะที่เห็นรถตัวเอง ก็ถูกคิดอะไรขึ้นมาได้ เขาเปิดกระโปรงท้ายรถ ในนั้นมีไม้เบสบอลกับถุงมือเบสบอล เพราะตัวเองเป็นมือหนึ่งของทีมเบสบอลสมัครเล่นประจำที่ทำงาน

เขาดึงกล่องเครื่องมือขนาดใหญ่จากด้านหลังในสุดของกระโปรงท้ายรถ แล้วเปิดฝาดอก เป็นกล่องแบบสองชั้น ชั้นล่างมีกรรไกรตัดเหล็กรูปร่างเหมือนกรรไกรยักษ์ ยาซุมาสะหยิบมันขึ้นมาแล้วปิดฝากกระโปรงท้ายรถ

เมื่อกลับมาถึงหน้าห้องพักของโซโนโกะ ชายหนุ่มเหลียวซ้ายแลขวาจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ จึงเปิดแง้มบานประตูแล้วแทรกตัวเข้าห้องพัก ทันใดนั้นได้ยินเสียงโลหะกระทบเบาๆ แว่วมาจากด้านหลังประตู เสียงดังมาจากกล่องรับจดหมาย โซโนโกะเคยเล่าให้ฟังว่าโดยปกติแล้ว หนังสือพิมพ์กับไปรษณีย์ทั่วไปจะถูกใส่ไว้ในตู้รับจดหมายชั้นหนึ่งของอาคาร ยกเว้นกรณีเป็นไปรษณีย์ด่วน จึงจะนำมาใส่ไว้ในตู้รับจดหมายแบบติดกับบานประตู

ยาซุมาสะลองเปิดตู้รับจดหมายดูและพบว่าสิ่งที่อยู่ด้านหลังคือ ลูกกุญแจ เขาหยิบมันขึ้นมาพิจารณาชั่วครู่ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับลูกกุญแจของตนซึ่งใช้ไขเปิดประตูห้องนี้ ดูอย่างไรก็เหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน แต่น่าจะเป็นของที่ร้านปั๊มลูกกุญแจทำขึ้นภายหลัง ไม่ใช่ลูกกุญแจที่โซโนโกะได้รับจากเจ้าของห้องเช่า ยาซุมาสะเก็บลูกกุญแจดอกนั้นลงในกระเป๋านำออกเสื้อแจ็คเก็ตแบบมีซิป ณ ตอนนั้นเขายังหาคำตอบเกี่ยวกับลูกกุญแจดอกนี้ไม่ได้ แต่การส่งมอบให้ตำรวจคงไม่ใช่เรื่องฉลาดนัก

จากนั้นยาซุมาสะหันหน้าเข้าหาประตูแล้วคล้องโซ่ประตู คิดๆ ดูแล้ว การที่โซ่ประตูไม่ถูกคล้องเอาไว้ตอนเขามาถึงถือเป็นเรื่องแปลกทีเดียว เพราะเขารู้ดีว่าโซโนโกะเป็นคนรอบคอบเรื่องปิดประตูหน้าต่าง และ

เป็นไปได้ยากมากที่คนเราจะละเลยสิ่งที่ทำจนติดเป็นนิสัยแค่ช่วงก่อนฆ่าตัวตาย ชายหนุ่มนึกเช่นนั้นขณะที่ใช้กรรไกรตัดเหล็กตัดบริเวณกึ่งกลางข้อค้ำองประตู

เขาวางกรรไกรตัดเหล็กไว้บนตู้รองเท้าข้างทางเข้าห้อง กล้องแบบใช้แล้วทิ้งก็วางอยู่คู่กัน เขาสวมถุงมือทั้งสองข้างและถือถุงพลาสติกที่ซื้อมาไว้ในมือซ้าย เพราะจะปล่อยให้ตำรวจจับสังเกตสิ่งที่ตนจะทำต่อจากนี้ไม่ได้เป็นอันขาด

ยาซึมาสะถอดรองเท้า ทำท่าคลานสี่ขาไปกับพื้นห้องครัว ก้มหัวลงจนคางแทบชิดพื้น ค่อยๆ ขยับไปข้างหน้าเพื่อหาร่องรอยบางอย่าง ทั้งท่วงท่าแบบสัตว์เลื้อยคลาน ทั้งการกวาดตามองล้วนเป็นสิ่งที่เขาคุ้นเคย

เขาพบเส้นผมสีบกว่าเส้นบนพื้นห้องครัว แต่สิ่งที่เขานึกให้ติดใจสงสัยคือมีเศษดินตกอยู่ ไม่สมเป็นห้องของไซโนโกะผู้รักความสะอาดเอาเสียเลย เขาพยายามเก็บเศษดินเหล่านั้นใส่ถุงพลาสติกรวมกับเส้นผม

เขาหยิบถุงพลาสติกใบใหม่ขึ้นมา ทำแบบเดียวกันในห้องนอน นำแปลกที่กระทั้งในห้องนอนก็ยังมีเศษดินตกอยู่ น่าจะมีคนเดินย่ำเข้ามาโดยไม่ถอดรองเท้า

ไม่สิ ถ้าไม่ถอดรองเท้าก็ไม่น่าจะมีนอยแค่นี้

ยาซึมาสะเอียงคอคด้วยความฉงนพลางทำภารกิจต่อ เขาพบเส้นผมอีกหลายเส้นในห้องนอน ซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับห้องที่มีคนอาศัยอยู่

ทว่ายังมีจุดน่าสงสัยอีกหนึ่งจุด ตรงมุมห้องนอนมีตะกร้าใส่เศษขยะทรงกระบอกตั้งอยู่ แต่กระดาศิขุซึ่งมีคราบลิปสติกกับไบปลิวิโฆษณา ซึ่งถูกขยำเป็นก้อนกลมกลับถูกทิ้งเกลื่อนรอบนอกตะกร้า ลักษณะการทิ้งขยะเกลื่อนเช่นนี้ไม่ตรงกับนิสัยของไซโนโกะ

นอกจากนี้ที่มุมห้องยังมีเชือกซึ่งไม่รู้ว่าใช้ทำอะไรเวดตกอยู่หนึ่งเส้น เป็นเชือกฟาง หนาสี่หรือห้ามิลลิเมตร ยาวห้าสิบถึงหกสิบเซนติเมตร สีเขียวสววย ยาซึมาสะเหลียวมองรอบห้อง เพื่อหาทางพิสูจน์ว่าเชือกเส้น

นี้มีประโยชน์อะไรบ้าง แต่จนแล้วจนรอดก็นึกไม่ออกว่าเชือกเส้นนี้มีไว้ใช้ทำอะไร เขาจึงตัดสินใจเก็บมันไว้เป็นหลักฐานส่วนตัว

ข้างเตียงมีตะกร้าหวายสำหรับใส่เสื้อผ้าใช้แล้ว ลองสำรวจดูก็พบชุดลำลอง อย่างเช่นกางเกงยีนส์ เสื้อสเวตเตอร์ และเสื้อคาร์ดิแกนสีฟ้าวางอยู่ด้านบนสุด

ขณะเงยขึ้นมองเครื่องตั้งเวลาบนเตียงอีกครั้ง ยาซุมาสะถึงกับสะดุ้งโหยง เพราะเข้มนาฬิกาหยุดอยู่ที่เวลาสี่โมงห้าสิบนาที เข้มนั้นหยุดนิ่งในเวลาที่เขาตั้งปลั๊กตัวผู้ออก ปล่อยให้แบบนี้คงไม่ดีแน่ เขาพลิกกลับเครื่องตั้งเวลาโดยระมัดระวังไม่ให้สายไฟที่เชื่อมติดอยู่กับร่างกายของไซโนโกะถูกดึงรั้ง แล้วหมุนเข้มนาฬิกาเดินหน้าเล็กน้อย เข้มนาฬิกาแสดงเวลาใหม่เป็นห้าโมงสามสิบนาที

ยาซุมาสะลงเลเล็กน้อยว่าควรทำอย่างไรกับจุกคอร์กซึ่งมีที่เปิดขวดเสียบคาอยู่ สุดท้ายเขาเลือกหย่อนจุกคอร์กลงถังขยะใบที่มีขวดไวน์ เก็บที่เปิดขวดเข้าลิ้นชักตู้เก็บจานชาม แทนที่จะเก็บมันไว้กับตัว

คราวนี้เขาหันมาสนใจจานที่วางอยู่บนโต๊ะกินข้าวกับเศษกระดาษถูกเผาบนจาน สิ่งนี้จะต้องเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญแน่นอน ปัญหาคือจะปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ดีหรือไม่

ยาซุมาสะตัดสินใจในเวลาไม่กี่วินาที เขาหยิบถุงพลาสติกใบใหม่ออกมา ย้ายสิ่งที่อยู่ในจานลงถุงพลาสติกอย่างเบามือ นำจานไปล้างผ่านน้ำแล้ววางทิ้งไว้ในอ่างล้างจาน หลังจากหยุดคิดครู่หนึ่ง เขาแกว่งน้ำล้างแก้วไวน์ที่อยู่ในอ่างล้างจาน ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำแล้ววางไว้ในตู้เก็บจานชามตรงตำแหน่งที่คิดว่าเหมาะสม

ขั้นตอนสุดท้ายคือการถ่ายรูปสภาพภายในห้องและจุดที่น่าสงสัยด้วยกล้องแบบใช้แล้วทิ้ง ยกเว้นร่างไร้ลมหายใจของไซโนโกะ เนื่องจากร้านอัดรูปอาจจะสังเกตเห็นว่ามันคือภาพศพ

กว่าจะจัดการทุกอย่างเรียบร้อยก็เป็นเวลาหกโมงเย็นพอดี อันที่จริงยัง

มีอีกหลายเรื่องที่เขาอยากทำ โดยเฉพาะตรวจดูไปรษณีย์ สมุดไดอารี่และ
กระดานโน้ตต่างๆ ทว่าการใช้เวลาานกว่านั้นเป็นเรื่องเสี่ยง

ยาซุมาสะเก็บรวบรวมวัตถุสิ่งของที่ห้ามหลงเหลืออยู่ในห้องนี้ อาทิ
กล้องถ่ายรูป กระจกพลาสติกใส่ถุงหิ้วของร้านสะดวกซื้อ เขาออกจากห้อง
โดยไม่ให้ใครเห็น ตรงไปที่รถตัวเอง ซ่อนสิ่งของลับสุดยอดไว้ใต้เบาะคน
ขับ แล้วกลับมาที่ห้องพักของโซโนโกะอีกครั้ง

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์บ้านแบบไร้สายที่อยู่ข้างศพโซโนโกะขึ้นมา
กดหมายเลข 110 ตอนเวลาหกโมงหกนาที่ แล้วมานั่งรอดำรวจที่เก้าอี้ข้าง
โต๊ะกินข้าว ทันใดนั้นสายตาของเขาพลันสะดุดเข้ากับกระดานแผ่นหนึ่ง
ซึ่งมีแม่เหล็กหนีบติดอยู่บนประตูเย็น บนกระดานแผ่นนั้นมีหมายเลข
โทรศัพท์เขียนไล่เรียงอยู่หลายหมายเลข ทั้งร้านซักแห้ง ร้านหนังสือพิมพ์
และหมายเลขต่อไปนี้

จ 03-3687-XXXX

คาโยโกะ 03-5542-XXXX

ยาซุมาสะดึงกระดานแผ่นนั้นออก พบพบเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วมัดใส่
กระเป๋า

หลังโทร.แจ้ง ตำรวจในเครื่องแบบสองนายจากบ๊อมตำรวจซึ่งอยู่
ใกล้ที่สุดมาถึงที่เกิดเหตุในเวลาไม่กี่นาทีเพื่อปิดกั้นสถานที่ พวกเขาสำรวจ
สถานที่เกิดเหตุคร่าวๆ แล้วแสดงท่าทีคล้ายโล่งใจ เมื่อยาซุมาสะลองถาม
ดูก็ได้คำตอบว่า ก่อนหน้านั้นไม่นานเพิ่งเกิดเหตุฆาตกรรมสาวออฟฟิศที่
อะพาร์ตเมนต์แถวนี้ และยังจับตัวคนร้ายไม่ได้เสียด้วย ตอนนี้มีกรตั้ง
กองอำนาจการกลางสืบสวนคดีขึ้นที่สน.เนริมะ

“เมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ญาติผู้ตายย่อมเสียใจอยู่แล้วครับ”
ตำรวจอีกคนหนึ่งพูดกลบเกลื่อน ดูเหมือนพวกเขาจะลงความเห็นเป็นที่
เรียบร้อยแล้วว่าการเสียชีวิตของโซโนโกะเป็นการฆ่าตัวตาย

และอีกไม่กี่นาทีต่อมา รถตำรวจจากสถานีเนริมะซึ่งอยู่ในพื้นที่รับ

ผิดชอบก็มาจอดเรียงอยู่หน้าแมนชั่น แล้วเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูล อย่างเช่น เก็บลายนิ้วมือ ถ่ายรูปที่เกิดเหตุ

อิฐุมิ ยาซึมาสะกำลังยืนตอบคำถามของตำรวจสายสืบอยู่ห่างจาก ประตูห้องพักของชิโนโกะออกไปเล็กน้อย ตำรวจสายสืบแนะนำตนเองว่า ชื่อยามาเบะจากสถานีเนริมะ เป็นผู้ขายร่างผอม ร็วยรอยเต็มหน้า อายุอานาม น่าจะราวๆ สี่สิบห้า ดูจากการที่เจ้าตัวคอยสังการคนโน้นคนนี้แล้ว ยาซึมาสะเดาว่าน่าจะอยู่ระดับหัวหน้า

ยาซึมาสะบอกที่อยู่และชื่อของตนตามจริง แต่แจ้งเกี่ยวกับอาชีพว่าเป็นข้าราชการท้องถิ่น เนื่องจากพูดแบบนี้จนติดเป็นนิสัย

“ทำงานอยู่อำเภอหรือครับ”

“เปล่าครับ” เขาเว้นจังหวะนิดหนึ่ง “อยู่สน.โทโยฮาชิครับ”

ยามาเบะกับนายตำรวจหนุ่มเบิกตาโตพร้อมกัน

“อย่างนั้นหรือครับ” ยามาเบะพยักหน้าหงิก “มีน่าล่ะ ถึงได้ดูสุ่ม พอละบอกได้ไหมครับว่าอยู่แผนกไหน”

“แผนกงานจราจรครับ”

“อ้อ แล้วมาที่นี้เพราะเรื่องงานหรือเปล่าครับ”

“เปล่าครับ ผมมากะทันหันเพราะเป็นห่วงน้องสาว” ยาซึมาสะพูดตามบทที่คิดเตรียมไว้

ยามาเบะได้ยินคำนั้นแล้วแสดงอาการตกใจ “เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“น้องสาวโทร.หาผมเมื่อวันศุกร์ครับ” ยาซึมาสะตอบ “ตอนนั้นท่าทางเธอไม่ปกติสักเท่าไร”

“ไม่ปกติยังไงครับ”

“เธอร้องไห้ครับ”

อ้อ ยามาเบะทำปากจู๋ “คุณถามเธอหรือเปล่าครับ ว่าร้องไห้ทำไม”

“ถามสิครับ เธอพูดทำนองว่าเหนื่อย อยากกลับบ้านโกยา”

“เหนื่อยหรือ”

“เธอบอกไม่มั่นใจว่าจะอยู่โตเกียวต่อไหวไหม ผมเลยลองถาม
กระเจ้าว่าออกหักหรือไง”

“แล้วเธอตอบว่ายังไงครับ”

“เธอบอกว่าไม่มีใครเข้ามาหักอกเลยนะสิ”

“อืออือ” ยามาเบะพยักหน้าพาลางจดขยุกขยิกลงในสมุดบันทึก คงจะ
เป็นคำอธิบายที่ยอมรับได้

“น้องสาวผมมาอยู่โตเกียวเป็นสิบปีแล้วครับ นับตั้งแต่เรียน
มหาวิทยาลัย แต่เท่าที่รู้คือเธอไม่ค่อยเปิดใจให้ใครเท่าไร เจ้าตัวเองก็
กลุ่มใจเรื่องนั้นมาตลอด แถมยังต้องมาทุกข์ใจเพราะถูกคนที่ทำงานมองว่า
เป็นสาวออฟฟิศขายไม่ออก ซึ่งผมเองก็ไม่รู้เรื่องพวกนั้นเลยจนกระทั่งเธอ
โทร.มาเล่าให้ฟังเมื่อสัปดาห์ก่อน ผมสะเพร่าเอง ถ้าผมเข้าใจเธอให้มากกว่านี้
เรื่องทำนองนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น”

ใบหน้าของยาซุมาสะเหยเกษณะถ่ายทอดความปวดร้าว เรื่องราวที่
พูดออกไปเป็นสิ่งที่เขาแต่งขึ้นมาเอง ทว่ากว่าครึ่งหนึ่งไม่ใช่การแสดง เขายังคงเจ็บปวดจากการสูญเสียน้องสาว และที่โชนโกะมีปัญหาเรื่องความ
สัมพันธ์ก็เป็นเรื่องจริง

“ตอนวางสาย น้องสาวคุณยังไม่ค่อยรำเริงใจใช่ไหมครับ” ยามาเบะ
ถาม

“ใช่ครับ น้ำเสียงไม่ร่าเริงนัก เธอบอกว่าพุ่มนี้ขอกลับนาโกย่าได้
หรือเปล่า ผมเลยตอบว่ากลับมาได้ทุกเมื่อ เธอพูดเลยว่าอาจจะกลับนะ
แล้ววางสายไป”

“หลังจากนั้นเธอโทร.มาอีกไหมครับ”

“ไม่มีครับ”

“น้องสาวโทร.หาคุณตอนประมาณกี่ทุ่มของคืนวันศุกร์ครับ”

“น่าจะประมาณสี่ทุ่มนะครับ” นั่นคือความจริง

“สี่ทุ่มนะ” ตำรวจสายสืบจดบางอย่างลงสมุดบันทึกอีกครั้ง “แต่

สุดท้ายน้องสาวคุณไม่ได้กลับไปนาโกย่า ถูกต้องไหมครับ”

“ถูกต้องครับ ผมคิดว่าเธอคงหายซึมแล้ว เพื่อความแน่ใจก็เลยโทร.ไปหาอีกครั้งคืนวันเสาร์ แต่ไม่มีใครรับสาย วันอาทิตย์ก็โทร.อีกหลายครั้ง แต่ยังเหมือนเดิม เมื่อเช้าผมตัดสินใจโทร.ไปที่ทำงานของเธอ เขาบอกว่าเธอไม่ได้ไปทำงาน ก็เลยรีบขี่มามาหาเพราะชักสังหรณ์ใจไม่ดี”

“อย่างนี้เอง ลางสังหรณ์แม่นยำมากเลยนะครับ” ยามาเบะกล่าวอย่างทิ้งๆ ไม่รู้ตัวสักนิดว่าประโยคที่ตนพูดออกมาฟังดูไร้ความเห็นอกเห็นใจ “อาละ ช่วยเล่ารายละเอียดตอนพบศพตามความเป็นจริงให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ เอ่อ คุณมีกุญแจห้องนี้สินะครับ”

“มีครับ ผมเห็นวากดอินเตอร์โฟนแล้วไม่มีใครออกมาเปิด ก็เลยไขกุญแจเข้าไปดูด้านใน แต่พอเปิดประตู ปรากฏว่าโซ่ประตูคล้องอยู่”

“เพราะอย่างนั้น คุณจึงรู้สึกผิดสังเกตสินะ”

“ถ้าโซ่ถูกล็อกล้างไว้ ย่อมหมายความว่ามีคนอยู่ในห้อง ผมจึงลองเรียกน้องสาวจากช่องแง้มประตู แต่ไม่มีเสียงขานตอบอยู่ดี แสดงว่าต้องเกิดอะไรขึ้นข้างในแน่ๆ ผมก็เลยกลับไปที่รถเพื่อหยิบกรรไกรตัดเหล็กในกล่องเครื่องมือ”

“เอ่อ คุณมีของแบบนี้ติดรถด้วยหรือครับ ผมว่ามันค่อนข้างเป็นเครื่องมือเฉพาะทางเอาการเลย”

“ผมเป็นคนชอบทำโนนประดิษฐ์นี่ครับ ก็เลยมีเครื่องมือครบครันแถมบางที่ยังซ่อมรถเองด้วย จึงมีเครื่องมือติดรถตลอด”

“อย่างนี้เอง พอเข้ามาในห้องแล้วถึงได้เห็นน้องสาวสินะครับ”

“ใช่ครับ”

“ตอนเข้ามาในห้อง มีอะไรผิดสังเกตบ้างไหมครับ”

“ไม่มีนะครับ เข้ามาปุ๊บผมก็ตรงไปเปิดประตูห้องนอนก่อนเลย และพบว่าเธอตายแล้ว จะว่าไปแล้ว ตอนนั้นผมไม่มีกะจิตกะใจสำรวจรายละเอียดภายในห้อง” ยาซุมาสะพูดพลางกางแขนแบ่มือสองข้างส่าย

หัวไปมา

ตำรวจสายสืบพยักหน้าเป็นเชิงพูดว่า ก็คงจะจริง

“แล้วหลังจากนั้นคุณโทร.แจ้งตำรวจทันที”

“ใช่ครับ พอโทร.แจ้งตำรวจเสร็จ ผมก็นั่งอยู่ข้างห้องสาวตลอด”

“ผมเห็นใจคุณนะครับ อันที่จริงยังมีอีกหลายข้อที่อยากจะถาม แต่วันนี้พักไว้แค่นี้ก่อนแล้วกัน” ยามาเบะปิดสมุดจดบันทึก เก็บใส่กระเป๋า ด้านในเสื้อสูท

“น้องสาวผมตายเพราะไฟฟ้าช็อตใช่ไหมครับ” ยาซุมาสะเป็นฝ่ายเอ่ยปากถามบ้าง เพราะเขาเองก็ต้องการรวบรวมข้อมูลเช่นกัน

“ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้นครับ เอ่อ คุณเห็นสายไฟที่เชื่อมติดบนหน้าอกกับแผ่นหลังของศพแล้วใช่ไหมครับ”

“เห็นแล้วครับ เพราะอย่างนี้ผมจึงคิดว่าเป็นการฆ่าตัวตาย”

“อ้อ จะว่าไปวิธีฆ่าตัวตายแบบนี้เคยเป็นที่นิยมอยู่พักหนึ่ง เอ๊ยพูดว่าเป็นที่นิยมแล้วฟังดูแปลกๆ กองพิสูจน์หลักฐานบอกว่าตรวจพบรอยไหม้เล็กน้อยบนผิวหนังส่วนที่มีสายไฟเชื่อมติด ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของการตายในรูปแบบดังกล่าว”

“อย่างนั้นหรือครับ”

“อ้อ เกือบลืมหาม คุณเป็นคนถอดปลั๊กเครื่องตั้งเวลาใช่ไหมครับ” ยามาเบะถามขึ้น

ครับ ยาซุมาสะตอบ “ผมถอดออกทันทีหลังจากเห็นสภาพของน้องสาว แม้จะรู้ว่าไม่มีประโยชน์แล้วก็เถอะ”

ตำรวจสายสืบสูงวัยมองอย่างเห็นใจ คล้ายจะบอกว่าผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ

ยาซุมาสะเดินเข้าห้องไปพร้อมกับพวกยามาเบะ ศพของโซโนโกะถูกเคลื่อนย้ายออกไปเรียบร้อยแล้ว ยาซุมาสะเดาว่าตำรวจน่าจะนำศพไปไว้ที่สน.เนริมะเพื่อชันสูตรอย่างละเอียด ก่อนส่งผ่าพิสูจน์ แม้ยังไม่รู้ว่า

จะเป็นการฝ่าพิสูจน์ตามคำสั่งศาลหรือการฝ่าพิสูจน์ตามกฎหมาย แต่ยาซูมาสะมั่นใจว่า จะฝ่าพิสูจน์แบบไหนก็ไม่มีทางพบจุดผิดสังเกตบนร่างของศพแน่นอน

ตำรวจสายสืบสองคนยังคงปฏิบัติหน้าที่อยู่ภายในห้อง คนหนึ่งตรวจค้นชั้นวางหนังสือ อีกคนง่วนกับการจำแนกเอกสารต่างๆ บนโต๊ะกินข้าว ต่างคนต่างกำลังหาหลักฐานยืนยันว่าไซโนโกะฆ่าตัวตาย

“เจออะไรบ้างไหม” ยามาเบะเอ่ยถามลูกน้อง

“มีสมุดจดตารางงานอยู่ในกระบะเป่าถี้อครับ” ตำรวจสายสืบคนที่สำรวจชั้นหนังสือในห้องนอนหยิบสมุดจดตารางงานเล่มเล็กออกมา บนหน้าปกสีแดงมีชื่อธนาคารแห่งหนึ่ง น่าจะได้มาเมื่อครั้งไปฝากเงิน

“ดูด้านในหรือยัง”

“ดูผ่านๆ แล้วครับ แต่ไม่เห็นมีอะไรเป็นพิเศษ”

ยามาเบะรับสมุดจดตารางงานจากลูกน้อง แล้วหันมาค้อมศีรษะให้ยาซูมาสะเล็กน้อยทำนองขออนุญาต ยาซูมาสะก็ชะโงกหน้าดู

ในสมุดเล่มนั้นแทบไม่มีอะไรไว้ตามที่นายตำรวจหนุ่มแจ้ง จะมีอย่างมากที่สุดก็แค่วิธีปรุงอาหารและรายการของที่ต้องซื้อ

หน้าสุดท้ายของสมุดจดตารางงานคือแผ่นจดที่อยู่ ในนั้นมีหมายเลขโทรศัพท์เขียนเอาไว้สามหมายเลข ล้วนเป็นหมายเลขของบริษัทและร้านค้า ไม่ใช่หมายเลขส่วนตัว หนึ่งในนั้นน่าจะเป็นหมายเลขของบริษัทอสังหาริมทรัพย์ผู้ให้เช่าแมนชั่นหลังนี้ สองหมายเลขที่เหลือหมายเลขหนึ่งคงเป็นของร้านเสริมสวย ส่วนหมายเลขสุดท้ายมีคำว่า ‘โปรเจกต์ อาร์ต’ เขียนกำกับเอาไว้ แต่ดูจากชื่ออย่างเดียวไม่มีทางเดาออกเลยว่าเป็นบริษัทหรือร้านอะไร

“จะว่าอะไรไหมครับ ถ้าผมขอนำเจ้านี้กลับไป” ยามาเบะถาม

“ไม่มีปัญหาครับ”

“ขอบคุณครับ ถ้าตรวจสอบเรียบร้อยแล้วผมจะคืนให้คุณแน่นอน”
พูดจบยามาเบะก็ยื่นสมุดจดตารางงานให้ลูกน้อง และในตอนนั้นเองที่
ยาซุมาสะสังเกตเห็นว่าดินสอไม่ได้เสียบอยู่คู่กับสมุด

“ผมจำได้ว่าเห็นดินสอที่น่าจะเสียบคู่กับสมุดตกอยู่ในห้องนอน
นะครับ” ยาซุมาสะกล่าว

นายตำรวจหนุ่มทำหน้าคล้ายนึกอะไรขึ้นได้ รีบกลับเข้าไปใน
ห้องนอน หยิบบางอย่างบนโต๊ะพร้อมกับถามว่า “อันนี้ใช่ไหมครับ”

ไม่ผิดแน่ นายตำรวจหนุ่มเสียบดินสอแท่งสั้นตรงสั้นสมุด ซึ่งเสียบ
ได้พอดีพอดี

“แล้วไดอารี่ล่ะ” ยามาเบะถามนายตำรวจคนเดิม

“ตอนนี้ยังไม่พบครับ”

“อย่างนั้นหรือ” คราวนี้ยามาเบะหันมาถามยาซุมาสะบ้าง “น้องสาว
ของคุณเขียนไดอารี่หรือเปล่า”

“คิดว่าไม่นะครับ”

“อย่างนั้นหรือครับ”

ยามาเบะไม่ได้แสดงท่าทีผิดหวัง เพราะเจ้าตัวรู้อยู่แล้วว่าสมัยนี้
คนเขียนไดอารี่ได้ยากเต็มที

“คุณบอกว่าน้องสาวน่าจะรู้สึกโดดเดี่ยวพอสมควร แล้วเธอมีเพื่อน
สนิทบ้างหรือเปล่าครับ”

ยาซุมาสะนึกอยู่แล้วว่าจะต้องเจอคำถามนี้ จึงเตรียมคำตอบเอาไว้
ไว้ล่วงหน้า

“เธอไม่เคยเล่าให้ผมฟังเลยครับ ถ้ามีเพื่อนสนิท คงไม่โทร.หาผม
เพราะกลัวใจเรื่องทำนองนั้น”

“ก็จริงอย่างที่คุณว่า” ท่าทางของยามาเบะไม่ได้บ่งบอกว่าญาติ
ผู้ตายพูดเท็จ

จากนั้น ยามาเบะส่งเสียงทักตำรวจสายสืบซึ่งนั่งหันแผ่นหลังกว้าง

ให้อยู่ที่โต๊ะกินข้าว “พวกจดหมายต่างๆ ว่าอย่างไรบ้าง เจออะไรไหม”

นายตำรวจตอบโดยไม่หันหน้ามา

“ไม่พบจดหมายหรือไปรษณียบัตรจำหน้าถึงผู้ตายในช่วงสองสามเดือนนี้ครับ ล่าสุดคือไปรษณียบัตรตกหายช่วงฤดูร้อนที่ส่งมาเมื่อปลายเดือนกรกฎาคม ซ้ำยังมีแค่สามใบ ดูแล้วน่าจะเป็นจดหมายทางตรง ที่ยังเก็บไว้คงเพราะมีเลขลึ้นรางวัล”

“แสดงว่าเธออยู่อย่างโดดเดี่ยว” ยาซุมาสะกล่าว

“ไม่หรอกครับ สมัยนี้ก็อย่างนี้ทั้งนั้น” ยามาเบะพูดทำนองปลอบใจ “เมื่อก่อนรุ่นพี่ผมย้ายอยู่เสมอว่า เวลาค้นห้องให้ดูที่เสียบบจดหมายเป็นอันดับแรก แต่ในห้องหนุ่มสาวสมัยนี้ไม่มีที่เสียบบจดหมาย นี่มันไม่ใช่ยุคที่คนจะเขียนจดหมายหากันแล้ว”

“ก็คงอย่างนั้นแหละครับ”

ยาซุมาสะหวนคิดว่าตนเขียนจดหมายครั้งสุดท้ายเมื่อไร อดนึกเจ็บใจไม่ได้ว่า หากตนติดต่อกับโซโนโกะทางจดหมายให้มากกว่านี้อีกสักหน่อย ก็ยังพอจะเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้นรอบตัวเธอบ้าง

การตรวจสอบที่เกิดเหตุของตำรวจดำเนินต่อเนื่องจนถึงเวลาประมาณสองทุ่มครึ่ง ยาซุมาสะไม่เห็นว่าจะพวกเขาจะได้หลักฐานเป็นชิ้นเป็นอัน แต่ยามาเบะซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบคดีก็ยังไม่สรุปว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เพราะหากสงสัยว่าเป็นการฆ่าตัวตาย ปานนี้คงเรียกเจ้าหน้าที่นิติเวชมาแล้ว แต่เวลานี้ยังไม่มีแว่วว่าจะทำเช่นนั้น

สิ่งที่น่าสงสัยมากกว่าคือ นายตำรวจคนที่กำลังตรวจสอบเอกสารประเภทจดหมายต่างๆ เพราะนอกจากจดหมายแล้วเขายังვნวนอยู่กับการตรวจดูใบเสร็จ อีกทั้งมองสำรวจอ่างล้างจานเอะ ชะโงกมองในถังขยะเอะ แต่กลับไม่ถามอะไรยาซุมาสะสักคำ ทำให้ยาซุมาสะเริ่มสงสัยว่านายตำรวจคนนี้อาจปฏิบัติหน้าที่โดยมีเจตนาต่างจากยามาเบะ

ก่อนกลับ ยามาเบะไม่ลืมถามยาซุมาสะว่าคืนนี้จะนอนค้างที่ไหน

เพราะหากคิดตามหลักจิตวิทยา คงไม่มีใครกล้านอนห้องนี้

“ผมจะนอนโรงแรมครับ เพราะทำใจนอนเตียงนี้ไม่ลง”

“ผมเข้าใจครับ”

ยามาเบะกล่าวทิ้งท้ายว่า ถ้าหาที่พักได้แล้ว อย่าลืมแจ้งให้ทราบด้วย ยาซุมาสะรับคำ

กว่าจะเช็กอินเข้าพักโรงแรมธุรกิจใกล้สถานีโอเคะบุคุระก็เลยสี่ทุ่มกว่าแล้ว ยาซุมาสะแจ้งสถานที่พักให้ยามาเบะทราบก่อนจะออกไปซื้อแซนด์วิชกับเบียร์ที่ร้านสะดวกซื้อไม่ไกลจากโรงแรม แล้วกลับมากินมื้อเย็นแบบง่ายๆ ที่ห้อง เขาบอกตัวเองว่าต้องกินแม้จะกินไม่ลงกระเพาะ เขาพร้อมรับอาหารแม้จะอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ อาชีพตำรวจคงฝึกฝนให้เขาเป็นคนแบบนี้

หลังกินอาหารเสร็จ ยาซุมาสะโทรหาผู้บังคับบัญชาของตน หัวหน้าดูจะตกตะลึงกับเรื่องที่เขาเล่า

“แบบนี้นายก็แย่เลยสิ” ผู้บังคับบัญชาครางอยู่ในลำคอ แม้จะเป็นคนค่อนข้างห้าวร้น แต่ก็รู้จักเห็นอกเห็นใจและไม่ข่มลูกน้อง

“ผมจะขอลางานมาจัดการงานศพครับ กรณีเป็นพี่น้อง ลาหยุดราชการได้สามวัน แต่ผมขอเอาวันหยุดพักร้อนมาทบได้ไหมครับ”

“ได้อยู่แล้ว ยังไงนายกับน้องสาวก็มีกันอยู่แค่สองคน เดียวฉันคุยกับหัวหน้าแผนกให้”

“ขอบคุณด้วยครับ”

“เฮ้ อิซุมิ เดียวก่อน” หัวหน้าลัดไทนเสียงลงเล็กน้อย “สรุปว่าเป็นการฆ่าตัวตายจริงๆ ใช่มั้ย”

ยาซุมาสะเว้นจังหวะก่อนตอบ “คิดว่าไม่ผิดแน่ครับ”

“อย่างนั้นหรือ ในเมื่อนายซึ่งเป็นคนพบศพยืนยันทันเอง ฉันก็เชื่อตามนั้น จะได้ไม่ต้องคิดให้รกสมอง”

ยาซุมาสะได้ยินคำพูดของหัวหน้าแล้วนั่งเงยบ หัวหน้าเองก็ไม่ได้ต้องการคำตอบอยู่แล้ว

“ฉันนายไม่ต้องห่วงทางนี้นะ”

“ขอบคุณครับ รบกวนด้วยนะครับ”

หลังวางสาย ยาซุมาสะนั่งลงบนเตียง หยิบถุงหิ้วร้านสะดวกซื้ออีกใบออกจากกระเป๋าถือ มันคือถุงใส่ของดูต่างหน้าที่เก็บรวบรวมมาจากห้องของโซโนโกะ

มองปราดเดียวก็รู้ว่าเส้นผมที่ตกอยู่ในห้องนั้นไม่ใช่ของคนเดียว โซโนโกะเป็นคนผมเส้นเล็กยาวและไม่ดัด ทว่าในถุงพลาสติกกลับมีผมเส้นหนาสั้นปะปนอยู่หลายเส้น

เขาหยิบซองใส่เศษกระดาษที่ถูกเผาขึ้นมาดูเป็นลำดับต่อไป เศษกระดาษนั้นเคยอยู่ในจานใบเล็กบนโต๊ะกินข้าว

แม้จะกลายสภาพเป็นเถ้าถ่านเกือบหมด แต่ก็ยังเหลือชิ้นส่วนพอให้เดาได้ว่าน่าจะเป็นมุมของกระดาษสีเหลืองอยู่สามชิ้น และสองชิ้นในนั้นคือรูปสี่ แต่เป็นรูปอะไรนั้นก็สุดจะคาดเดา

อีกชิ้นที่เหลือเป็นรูปถ่าย แต่ไม่ใช่รูปจากกล้องถ่ายรูป น่าจะเป็นกระดาษพรินต์ ส่วนชิ้นเล็กๆ นี้พอจะมองออกว่าน่าจะเป็นกระดาษพรินต์รูปवाद

มันคือรูปอะไร แล้วทำไมต้องเผา

ยาซุมาสะนอนตะแคงบนเตียง พลังนึกถึงสภาพการตายของโซโนโกะอีกครั้ง ความเศร้าโศกและความเจ็บแค้นก่อตัวขึ้นอีกครั้งลอก แต่เขาจะปล่อยให้มันทำลายการตัดสินใจอย่างสุขุมไม่ได้ แต่คงต้องใช้เวลาอีกสักพักกว่าจะควบคุมความหวั่นไหวในใจได้

เขาตอบคำถามหัวหน้าว่าคดีนี้เป็นการฆ่าตัวตายแน่นอน ทั้งที่ในใจคิดตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง

เวลานี้ ยาซุมาสะเชื่อมั่นใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่การฆ่าตัว

ตาย โซโนโกะจะต้องถูกใครสักคนฆ่า และเขาก็มีหลักฐานอยู่ในมือหลายชิ้น ถึงแม้จะเป็นเพียงคำบอกใบ้เล็กๆ ที่รู้กันแค่สองคนพี่น้อง แต่หลักฐานทุกชิ้นเปรียบเสมือนข้อความทรงพลังสำหรับยาซุมาสะ

“ฉันถูกหักหลังนะ”

คำพูดสุดท้ายของโซโนโกะยังดังก้องอยู่ในโสตประสาท เธอถูกใครหักหลังอย่างนั้นหรือ ช็อกจนถึงขั้นซีมิเศร้าอย่างหนักขนาดนั้น อีกฝ่ายน่าจะเป็นคนทีโซโนโกะไว้วางใจมากที่สุด แต่คนคนนั้นเป็นใครกัน

หรือว่า

อีกฝ่ายอาจเป็นผู้ชาย ยาซุมาสะคิด

โซโนโกะไม่ใช่คนชอบเล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ให้ฟังทางโทรศัพท์ ยาซุมาสะจึงไม่รู้ว่าน้องสาวคบหาผู้ชายคนไหนอยู่ เขาก็มองว่าเป็นเรื่องปกติ และไม่คิดจะซักถาม แต่ทีพอเขาได้ว่าน้องสาวมีคนพิเศษอยู่ในใจ เพราะคำบอกใบ้มากมายสอดแทรกอยู่ในคำพูดของโซโนโกะ ตัวเธอเองก็คงอยากให้พี่ชายจับสังเกตได้

มีความเป็นไปได้สูงที่คนหักหลังโซโนโกะจะเป็นผู้ชายคนนั้น และบ่อยครั้งที่ความรักแบบขาดสติก่อให้เกิดผลลัพธ์แสนเลวร้ายตามมา

สิ่งแรกที่เขาควรทำเวลานี้ คือการสืบหาผู้ชายคนนั้นให้เจอ

ยาซุมาสะหยิบกระดาษซึ่งพับไว้ออกจากกระเป๋าเสื้อแจ๊คเก็ต เศษกระดาษแผ่นนี้เคยถูกแม่เหล็กหนีบติดอยู่บนประตูตู้เย็นในห้องของโซโนโกะ น่าจะเป็นกระดาษจดหมายเลขโทรศัพท์ ซึ่งในนั้นมีสองหมายเลขที่น่าสงสัย

จ 03-3687-XXXX

คาโยโกะ 03-5542-XXXX

เขาตั้งข้อสันนิษฐานว่า ‘จ’ อาจเป็นชื่อย่อของผู้ชายที่โซโนโกะคบหา การโทร.หาอีกฝ่ายน่าจะช่วยให้ข้อสงสัยได้เร็วที่สุด แต่เขาคิดว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะทำแบบนั้น รอให้ได้ข้อมูลเบื้องต้นก่อนก็ยังไม่สาย

ยาซุมาสะคิดว่า เจ้าของชื่อ ‘คาโยโกะ’ ที่อยู่บรรทัดล่างน่าจะเป็น
ประโยชน์ต่อการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น

ก่อนหน้านี้ ยาซุมาสะตอบปฏิเสธตอนที่ตำรวจถามว่า พอจะ
นึกออกไหมว่าไซโนโกะสนิทกับใครบ้าง ทั้งที่จริงๆ แล้วมีชื่อหนึ่งผุดขึ้น
มาในสมอง

นั่นคือ ‘คาโยโกะ’ หรือเรียกแบบเต็มยศว่า ยูบะ คาโยโกะ

เจ้าของชื่อนี้เป็นเพื่อนสนิทกับไซโนโกะตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย
ทั้งสองสอบติดมหาวิทยาลัยสตรีในโตเกียวพร้อมกัน และเคยหารเงินเช่า
ห้องอยู่ด้วยกันช่วงหนึ่ง ไซโนโกะเคยเล่าให้ฟังว่า แม้จะทำงานกันคนละ
บริษัท ก็ยังคบหาเป็นเพื่อนกันมาตลอด อีกทั้งพูดอยู่บ่อยๆ ว่า “นอกจาก
พี่ชายแล้ว ก็มีแค่เธอที่ฉันไวใจ” ยาซุมาสะจึงคิดว่าถ้าถามผู้หญิงคนนี้ ก็
อาจได้เบาะแสว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างกับไซโนโกะช่วงหลังๆ อีกทั้งมีความเป็น
ไปได้สูงที่เธอจะรู้จักผู้ชายคนที่ไซโนโกะคบหา

ยาซุมาสะมองนาฬิกา คิดว่าจะโทรหา ยูบะ คาโยโกะเสียเดี๋ยวนี้
เลยดีไหม

ทว่าความสงสัยอีกข้อหนึ่งผุดขึ้นในหัว ตามด้วยเสียงของไซโนโกะ
“ตอนนี้นั่นไม่เชื่อใจใครอีกแล้ว นอกจากพี่คนเดียว”

หากตีความคำพูดนั้น อาจจะหมายความว่า กระทั่ง ยูบะ คาโยโกะ
ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทก็ยังเชื่อใจไม่ได้ คนที่หักหลังไซโนโกะ อาจไม่ใช่ผู้ชาย
เสมอไป

แต่มันจะเป็นไปได้หรือ

ยาซุมาสะไม่เคยเจอ ยูบะ คาโยโกะโดยตรง แต่ฟังจากที่ไซโนโกะ
เล่าก็พอจะนึกภาพออกว่าเป็นคนแบบไหน เธอจะต้องเป็นคนคล่องแคล่ว
กระตือรือร้น ร่าเริงและเฉลียวฉลาด ซึ่งไม่ตรงกับลักษณะของฆาตกรเลย

และที่สำคัญ ไม่น่ามีเหตุจูงใจให้เธอฆ่าไซโนโกะ

ขณะที่ยาซุมาสะตั้งข้อสันนิษฐานถึงตรงนั้น โทรศัพท์บนโต๊ะข้าง

หัวเตียงดังขึ้น เสียงนั้นดังจนเขากระเด็นขึ้นมาจากเตียง

“มีสายจากคุณคางะคะ”

“อ้อ โอนสายเข้ามาเลยครับ” ยาซุมาสะประหม่าเล็กน้อยขณะตอบ เพราะนึกขึ้นได้ว่า ยามาเบะเรียกลูกน้องคนหนึ่งว่าคางะ ซึ่งก็คือนายตำรวจคนที่ตรวสอบใบเสร็จ

ฮัลโหล เสียงผู้ชายดังลอดมาตามสาย ไซ้แล้ว เสียงของผู้ชายคนนั้นจริงๆ

“อิซุมิพูดครับ”

“ขอโทษที่รบกวนเวลาพักผ่อนนะครับ ผมชื่อคางะจาก สน.เนริมะ เมื่อสักครู่ขอขอบคุณมากนะครับที่ให้ความร่วมมือ” พูดจาล่องแคล่ว ประหนึ่งนักแสดง

“ไม่เป็นไรครับ คุณเองก็คงเหนื่อยไม่น้อยเลย”

“ต้องขอโทษอย่างมากที่รบกวนคุณ แต่พอดีผมมีเรื่องอยากสอบถามเพิ่มเติมสักเล็กน้อย จะสะดวกไหมครับถ้าไปหาคุณตอนนี้ ผมเข้าใจดีเรื่องที่คุณกำลังเหนื่อย”

คำพูดสุภาพ แต่กดดันไม่ให้ปฏิเสธ ยาซุมาสะกำกระบอกริทัศน์แน่น

“ก็ได้ครับ ว่าแต่จะถามเรื่องอะไรหรือครับ”

“เอาไว้เจอกันแล้วค่อยคุยดีกว่าครับ เพราะว่ามีหลายเรื่อง”

“หลายเรื่อง...” ยาซุมาสะนึกสงสัยว่า แล้วทำไมเมื่อคืนนี้ไม่ถามตั้งแต่ตอนอยู่ในห้องพักของโซโนโกะ “ผมรอที่ห้องได้ไหมครับ”

“ถ้าคุณสะดวกแบบนั้นก็ไม่มีปัญหาครับ แต่ถ้าจำไม่ผิด โรงแรมที่คุณพักมีบาร์อยู่ชั้นบนสุด เราเจอกันที่นั่นดีไหมครับ”

“ได้ครับ ประมาณกี่โมงครับ”

“ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลย อันที่จริงผมกำลังไปด้วยซ้ำแล้วก็มองเห็นโรงแรมที่คุณพักแล้วด้วย”

ดูเหมือนเขาจะโทร.จากบนรถ

“ถ้าจั้น ผมออกจากห้องเลยแล้วกัน”

“ขอบคุณครับ เดี่ยวพบกันนะครับ”

ยาซุมาสะวางหูโทรศัพท์ จัดการเก็บของที่เอาออกมาวางบนเตียง ลงกระป๋าก่อนออกจากห้อง เพราะหากบาร์ปิดแล้ว นายตำรวจคงจะอาจขอมาท่ี่ห้องนี้

บาร์ยังเปิดให้บริการ โต๊ะกลมตัวเล็กตั้งเรียงกันริมกระจกหน้าต่าง บริการยาซุมาสะไปยังโต๊ะที่สามนับจากประตูทางเข้า มุมที่เขา นั่งอยู่ นี่มองเห็นทางเข้าออกของร้านได้ถนัดตา

เขาสั่งไวลด์ เทอร์รี่แบบออนเดอะร็อกและนั่งรออยู่ครู่หนึ่ง ผู้ชายสวมเสื้อแจ็คเก็ตสีดำก็เดินเข้ามา ไหลผิงผาย ร่างสูง มองปราดเดียวก็รู้ว่า เป็นนายตำรวจคนที่เจอก่อนหน้านี้ ดวงตาคมมองกวาดรอบร้านฉายแววเฉียบคมไม่เหมือนใคร

ชายคนดังกล่าวสังเกตเห็นยาซุมาสะ จึงสาวเท้าเดินตรงเข้ามาหา

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ” อีกฝ่ายยื่นค้อมศีรษะให้

“ไม่เป็นไรครับ ยาซุมาสะตอบพลางเชื้อเชิญให้อีกฝ่ายนั่งเก้าอี้ตรงหน้า แต่นายตำรวจไม่ยอมนั่งและยืนนามบัตรให้

“ตอนอยู่ในที่เกิดเหตุมั่วแต่่วนวายก็เลยลืมแนะนำตัว ต้องขอโทษจริงๆ ครับที่เสียมารยาท”

นามบัตรของนายตำรวจระบุชื่อคางะ เคียวอิจิโร่ ยศนายสิบตำรวจ

โอ๊ะ ยาซุมาสะอุทานในใจ เขาค้นชื่อนี้เหลือเกิน เมื่อแหงนมองไปหน้าอีกฝ่ายอีกครั้ง ก็พบว่าใบหน้าคมสันกับคางะเรียวแหลมนั้นกระตุ่นความทรงจำของเขาอย่างบอกไม่ถูก

ทว่าความทรงจำยังคงพร่าเลือน เขารู้สึกเหมือนเคยเจอคนคนหนึ่งที่ไหนสักแห่ง แต่ตนไม่รู้จักตำรวจที่โตเกียวนี้นา

“หลังตรวจค้นห้องแล้ว ผมพบจุดที่อยากสอบถามเพิ่มเติมอีกสองสามเรื่อง” คางะกล่าว

“ไม่มีปัญหาครับ เชิญนั่งก่อนสิครับ”

“ขอบคุณครับ” คางะยอมนั่งในที่สุดและสั่ง ‘ชาอุ่น’ กับบริการที่เดินเข้ามาหา

“คุณขับรถมาใช้ใหม่ครับ” ยาซุมาสะถาม

“ใช่ครับ นี่น่าจะเป็นครั้งแรกที่ผมสั่งชาอุ่นในสถานที่เช่นนี้” คางะพูดแล้วทำหน้าที่เหมือนนักบางอย่างขึ้นมาได้ “ได้ยินว่าคุณยาซุมาสะทำงานอยู่แผนกงานจราจรใช่ไหมครับ”

“ครับ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร”

“แสดงว่าต้องรับมือกับอุบัติเหตุจราจรด้วยสินะครับ น่าจะเป็นงานที่เหนื่อยเอาเรื่อง”

“ก็พอๆ กันนั่นแหละครับ”

“ผมยังไม่เคยมีโอกาสดำเนินงานจราจรเลยครับ แต่พอบอกว่าเมื่อก่อนเคยอยู่แผนกนี้”

“คุณพ่อของคุณก็เป็นตำรวจหรือครับ”

“เรื่องมันนานมาแล้วครับ” คางะพูดพร้อมกับหัวเราะ “เห็นพ่องานยุ่งมาก แต่ผมคิดว่าจำนวนอุบัติเหตุสมัยก่อน คงเทียบเท่ากับตอนนี้อย่างดี”

“จำนวนอุบัติเหตุที่จังหวัดไอจิ มากกว่าที่อื่นจริงๆ” ยาซุมาสะพูดพลาง نگاهภาพพ่อกับชายที่อยู่ตรงหน้า

คางะพยักหน้า “เอาเป็นว่า ขอเริ่มต้นถามคำถามเลยได้ไหมครับ”

“เชิญครับ”

“เรื่องแรกคือเรื่องยา”

“ยา”

“ยานอนหลับครับ” คางะตั้งท่าเตรียมพร้อมจดบันทึก ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่ออนเดอะร็อกถูกยกมาเสิร์ฟ เมื่อเห็นยาซุมาสะไม่ยกแก้วขึ้นดื่ม คางะจึงกล่าวว่า “ดื่มไปฟังไปได้ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นไม่เกรงใจนะครับ” ยาซุมาสะยกแก้วขึ้นจิบริมฝีปาก ใช้

ปลายลิ้นรับรสสุราในแก้ว ความแรงเป็นเอกลักษณ์แผ่ซ่านในปากซึมผ่าน
ทั่วอณูกาย “ยานอนหลับทำไมหรือครับ”

“บนโต๊ะในห้องน้องสาวคุณ มีซองเปล่ายานอนหลับวางอยู่สอง
ซอง ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะเล็กในห้องนอน ไม่ใช่บนโต๊ะกินข้าว คุณสังเกตเห็น
หรือเปล่าครับ”

“ผมเห็นซองยาววางอยู่ตามที่คุณพูด”

“บนซองมีรอยนิ้วมือน้องสาวคุณติดอยู่ทั้งสองซอง”

“อย่างนั้นหรือครับ”

คนร้ายคงงใจประทับรอยนิ้วมือเอาไว้

“น้องสาวคุณกินยานอนหลับเป็นประจำหรือเปล่าครับ”

“เธอไม่เคยบอกนะครับว่ากินเป็นประจำ แต่ผมคิดว่าเธอมีไว้ติดบ้าน”

“หมายความว่าไม่ได้กินเป็นประจำ แต่กินบ้างเป็นครั้งคราว หรือ
ว่าตอนนี้ไม่ได้กินแล้ว แต่เมื่อก่อนเคยกินครับ”

“หมายถึงนานๆ กินทีล่ะครับ น้องสาวผมเป็นคนเครียดง่าย เวลา
เดินทางไปเที่ยวที่ไหนมักนอนไม่หลับ ก็เลยต้องไปขอแบ่งยาจากคุณหมอ
ที่รู้จักกัน แต่โดยส่วนตัวแล้วผมไม่ค่อยชอบการแก้ปัญหาด้วยวิธีทำนองนี้
สักเท่าไร”

“คุณหมอที่รู้จักกันเป็นใครครับ”

“เป็นคุณหมอนาโกย่าครับ เขาสนิทกับพ่อผมที่เสียไปแล้ว”

“รู้ชื่อหมอกับชื่อโรงพยาบาลไหมครับ”

“รู้ครับ” ยาสุมาสะบอกชื่อหมอกับชื่อโรงพยาบาล แต่นึกหมายเลข
โทรศัพท์ไม่ออก คงจะชิงบอกว่าเดี๋ยวจะลองหาเอง

ซาคุฮงถูกยกมาเสิร์ฟ นายตำรวจจึงหยุดพักการถามคำถาม ดื่ม
น้ำชา

“ถ้าอย่างนั้นหมายความว่า น้องสาวคุณไม่ได้ป่วยเป็นโรคนอนไม่
หลับขั้นรุนแรงใช่ไหมครับ”

“คิดว่าใช่ครับ แต่ในเมื่อเธอมีเรื่องกลุ่มนักจนถึงขั้นฆ่าตัวตาย
อย่างนี้ ผมว่าคงเจอปัญหาหนักไม่หับบ้างไม่มากก็น้อย”

คางะพยักหน้าระหว่างจดบางอย่างลงในสมุดบันทึก

“คุณอะโจอะไรเกี่ยวกับวิธีฆ่าตัวตายบ้างไหมครับ”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“จะพูดว่ายังไงดีล่ะ ผมคิดว่ามันเป็นวิธีที่ออกจะน่าสงสัยเอากการ
สำหรับหญิงสาว ประการแรกคือการเลือกตายด้วยวิธีใช้ไฟช็อตนั่นถือว่า
แปลกมาก นอกจากนี้ประเด็นเกี่ยวกับการติดปลายสายไฟที่แผ่นหลัง
กับหน้าอกแล้วปล่อยกระแสไฟฟ้าเข้าร่างก็เป็นอีกจุดซึ่งน่าสนใจ หาก
พิจารณารูปแบบการเดินกระแสไฟฟ้า ถือเป็นวิธีฆ่าตัวตายโดยใช้ไฟฟ้า
ช็อตที่เห็นผลที่สุด แต่ตั้งเวลาปล่อยกระแสไฟฟ้าด้วยเครื่องตั้งเวลาและ
กินยานอนหลับ ก็ได้ตายสบายโดยไม่ทุกข์ทรมาน แต่ถ้าไม่มีความรู้
พื้นฐานจากการฟังหรืออ่านจากที่ไหนมาก่อน คงไม่มีทางคิดวิธีฆ่าตัวตาย
อย่างนี้ออกแน่”

ยาซุมาสะเข้าใจว่าคางะต้องการจะบอกอะไร ตัวเขาเองไม่ได้ตั้งใจ
สงสัยอะไรมากมายเกี่ยวกับวิธีฆ่าตัวตาย แต่มันก็เป็นประเด็นสำคัญจริงๆ

“เพื่อนร่วมชั้นสมัยม.ปลาย เคยฆ่าตัวตายด้วยวิธีนั้นครับ”

ทันทีที่ได้ยินคำตอบของยาซุมาสะ คางะตกใจเล็กน้อย เหยียดหลัง
ตรงแนว

“สมัยม.ปลาย เพื่อนของใครครับ”

“ของน้องสาวครับ ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง เพื่อนของเธอฆ่าตัวตายตอน
เรียนจบพอดี”

คนที่ตายเป็นเพื่อนนักเรียนชายซึ่งเคยเรียนห้องเดียวกับโซโนโกะ
ทว่าไม่ได้สนิทกันมากนักเพราะโซโนโกะเคยเล่าว่า “อยู่ห้องเดียวกันมา
หนึ่งปี ฉันเคยคุยกับเขาแค่สองสามครั้งเอง” พอเกิดเรื่องขึ้น สื่อก็ประโคม
ข่าวจนสารพัดข้อมูลประดังประเดเข้ามา ยาซุมาสะก็รู้รายละเอียดเกี่ยวกับ

เหตุการณ์ดังกล่าวผ่านทางไซโนโกะอีกทอดหนึ่ง

พูดง่าย ๆ คือ เด็กนักเรียนชายคนนั้นเลือกจบชีวิตตัวเองเพื่อ ‘โยนหินถามทางสังคมซึ่งวัดกันที่ผลการเรียน’ ในจดหมายลาตายซึ่งพบในบ้าน เขียนบอกว่า เจ้าตัวตั้งใจจะจบชีวิตในวันได้รับจดหมายแจ้งผลผ่านการสอบเข้ามหาวิทยาลัยตั้งแต่เมื่อหนึ่งปีก่อน

ไซโนโกะเคยแสดงความเห็นเกี่ยวกับนักเรียนคนนั้นว่า “เขาดูเป็นคนเข้าถึงยากอยู่สักหน่อย”

วิธีฆ่าตัวตายคราวนั้นเป็นวิธีเดียวกับที่ถูกนำมาใช้คราวนี้ ทันทีที่เห็นเครื่องตั้งเวลากับสายไฟ ยาซุมาสะรู้เลยว่าน้องสาวเลือกใช้วิธีการเดียวกับที่เพื่อนเคยใช้

“อ้อ เหตุการณ์นั้นนะเอง” คางะกินีบอกแล้ว

“เมื่อก่อนน้องสาวผมเคยพูดอยู่เหมือนกัน ว่าวิธีนั้นไม่น่ากลัวเพราะว่าตายขณะนอนหลับ”

“สรุปว่าเธอจำวิธีการมาจากเพื่อนสินะครับ”

“คิดว่าน่าจะใช่ครับ”

ยาซุมาสะตอบพลางคิดสละระตะ คนร้ายจะต้องรู้ว่าไซโนโกะสนใจวิธีฆ่าตัวตายแบบนี้ ดังนั้นยุบะ คาโยโกะซึ่งเรียนจบจากโรงเรียนมัธยมปลายเดียวกันย่อมรู้เรื่องเหตุการณ์ดังกล่าว ดีไม่ดีเจ้าตัวอาจเคยพูดคุยเรื่องนั้นกับไซโนโกะด้วย แต่ก็ใช่ว่ายุบะ คาโยโกะจะเป็นบุคคลเดียวที่น่าสงสัย เพราะมีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูงที่ไซโนโกะจะเล่าเรื่องการฆ่าตัวตายด้วยวิธีใช้ไฟฟ้าช็อตให้คนรักฟัง ซึ่งเป็นเรื่องน่าสนใจเรื่องหนึ่งสมัยเรียนมัธยมปลาย

“คุณเคยเห็นเครื่องตั้งเวลานั้นไหมครับ เท่าที่เห็น น่าจะเป็นรุ่นเก่าเอากการทีเดียว” คางะเอ่ยถาม

“น่าจะเอาไว้ใช้กับผ้าห่มไฟฟ้านะครับ” ยาซุมาสะตอบ

“ผ้าห่มไฟฟ้า”

“น้องสาวผมเป็นคนขี้หนาว เธอเคยบอกว่าพอถึงฤดูหนาว ถ้าไม่มี
โตะอุ่นขาหรือผ้าห่มไฟฟ้าจะนอนไม่หลับ แต่อุปกรณ์ทำความอุ่นประเภท
นั้นตอนใช้แรกๆ ก็อุ่นสบายดีอยู่หรอก พอถึงไวนานเข้ากลับร้อนจนอึดอัด
นอนไม่ได้ จริงไหมครับ”

“จริงครับ”

“เธอก็เลยใช้เครื่องตั้งเวลาเป็นประจำ เพื่อให้สวิตช์ตัวเองระหว่าง
นอนหลับ จะได้ไม่ต้องตื่นเพราะร้อน”

“อ้อ ที่แท้ก็แบบนี้เอง” คางะพยักหน้าแล้วจดบันทึกลงสมุด “จะ
ว่าไปแล้ว บนเตียงของน้องสาวคุณมีผ้าห่มไฟฟ้าปูอยู่จริงๆ”

“ใช่ไหมล่ะครับ”

“แต่มันไม่มีไฟนะครับ”

“อ้าว อย่างนั้นหรือครับ”

ยาซุมาสะไม่ได้สำรวจเรื่องนั้น

“พูดให้ถูกคือไฟไม่เข้าผ้าห่ม เพราะสายไฟที่เชื่อมต่อกับเครื่องตั้ง
เวลาเป็นสายไฟของผ้าห่มไฟฟ้า เธอตัดสายไฟนั้นมาใช้ครับ”

นั่นเป็นอีกหนึ่งจุดที่ยาซุมาสะมองข้ามไป ภาพเศษฉนวนหุ้มสาย
ไฟผุดขึ้นในสมอง

“คงเพราะหาสายไฟขนาดพอเหมาะไม่ได้ล่ะมังครับ”

“อาจใช่ครับ แต่นั่นเท่ากับว่าในวาระสุดท้ายของชีวิต น้องสาวคุณ
ต้องนอนหนาวเหน็บในผ้าห่มเย็นเฉียบ” คางะพูดสำนวนวรรณกรรม

“เธอก็คิดว่าพอกินยานอนหลับเข้าไป ถึงหนาวก็หลับลง”

“ตอนนี้ คิดแบบนี้ไว้ก่อนก็สมเหตุผลผลดีครับ”

ตอนนี้

คำพูดแบบนี้ชวนให้ติดใจสงสัยจนยาซุมาสะจ้องหน้านายตำรวจ
ทว่าอีกฝ่ายกลับก้มมองสมุดบันทึก รวากับไม่ได้ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ
กับคำพูดเมื่อกี้

“น้องสาวคุณ” คางจะเข้าสู่คำถามใหม่ “ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ไหมครับ หมายถึงดื่มเป็นประจำหรือเปล่า”

“เธอชอบดื่ม แต่คอไม่แข็งนัก” ยาซึมาสะเอียงแก้วออนเดอะรีกน้ำแข็งในแก้วส่งเสียงกระทบกัน

“น้องสาวคุณดื่มไวน์ขาวก่อนเสียชีวิต และแก้วที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงมีไวน์เหลืออยู่”

“นิสัยของเธอเลยละครับ ในบรรดาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งหมด น้องสาวผมชอบไวน์ที่สุด ข้ายังรู้จักยี่ห้อไวน์เยอะพอตัว”

ไซโนโกะเป็นคนชอบไวน์ แต่ไม่ชอบอาหารตะวันตก ยาซึมาสะนึกถึงคำพูดของน้องสาวที่ว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าการจับไวน์ระหว่างกินอาหารญี่ปุ่นอีกแล้ว

“ถ้าไม่ใช่คนคอแข็งดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เก่ง คุณคิดว่าจะเปิดไวน์ดื่มคนเดียวหมดขวดไหมครับ”

คำถามของคางะสร้างระลอกคลื่นเล็กๆ ภายในใจของยาซึมาสะซึ่งเคยสงบนิ่งมาตลอด แต่เขาจะปล่อยให้ตนเองไขว่เขวไม่ได้ ยาซึมาสะเอื้อมมือจับแก้วออนเดอะรีกขึ้นมาจับพลางคิดหาคำตอบ

“คิดว่าไม่น่าจะหมดนะครับ ต่อให้พยายามดื่ม ก็ได้แค่ครึ่งขวด”

“นั่นสินะครับ ถ้าอย่างนั้นแล้วไวน์ที่เหลืออีกครั้งขวดหายไปไหนนะขวดไวน์ที่ทิ้งอยู่ในถังขยะเป็นขวดเปล่าเสียด้วย”

ยาซึมาสะคาดการณ์ไว้ก่อนแล้วว่าต้องเจอคำถามนี้ ขวดไวน์เปล่านี้แหละที่จุดชนวนความสงสัยให้คางะถามว่าไซโนโกะดื่มแอลกอฮอล์เก่งแค่ไหน

เขาเกือบจะตอบว่า คงเทไวน์ที่เหลือทิ้งลงอ่างล้างจาน แต่บทสนทนาที่ผ่านมาทำให้ถูกคิดและได้ข้อสรุปว่าจะดูถูกนายตำรวจคนนี้ได้

“อาจจะเป็นไวน์ที่ดื่มค้างไว้ก็ได้ครับ”

“ดื่มค้างไว้”

“ไวนั้นน่าจะถูกเปิดตั้งแต่วันก่อนหรือหลายวันก่อนหน้า เธอดื่มไปแล้วครึ่งขวดในวันแรกที่เปิด แล้วค่อยนำที่เหลือออกมาดื่มจนหมดก่อนฆ่าตัวตาย”

“ไวนั้นคั่นสินะครับ แต่คนเป็นคอไวนั้นไม่น่าทำแบบนั้น”

“น้องสาวผมชอบไวนั้นก็จริง แต่ไม่ถึงขั้นเป็นคอไวนั้นหรอกครับ ต่อให้ดื่มไม่หมดก็ไม่มีทางถึงเด็ดขาด ส่วนใหญ่แล้วจะกดจุดคอกริปปิดปากขวดพอเป็นพิธี แล้วแช่ตู้เย็นเอาไว้ดื่มต่อในวันถัดไป จะเรียกว่าเป็นธรรมเนียมของครอบครัวอิซุมิก็คงไม่ผิด แบบว่าเสียตายของนะครับ”

ทั้งหมดคือความจริง แม้ซึ่งเสียชีวิตไปแล้วเกลียดการกินทั้งกินขว้างที่สุด

“อ้อ ถ้าแบบนั้นก็พอเข้าใจได้”

“ถึงจะเป็นไวนั้นคั่น แต่ก็ยังดีกว่าดื่มของชอบเป็นครั้งสุดท้ายแน่นอนว่าหากไม่มีการตายเกิดขึ้นจะดีที่สุด”

“ใช่เลย ว่าแต่ไวนั้นมันยังงัยครับ”

“อะไรยังงัย”

“หมายความว่าได้จากไหนนะครับ”

“ก็คงซื้อจากร้านเหล้าที่ไหนสักแห่งมั้งครับ”

“แต่ไม่มีใบเสร็จจะครับ”

“เอ๊ะ...” ยาซุมาสะจ้องหน้าคู่สนทนาทันทันวัน รู้สึกคล้ายถูกตีแฉกหน้าที่เปลือย

“ดูเหมือนว่าน้องสาวคุณจะรอบคอบเรื่องการใช้เงินอย่างมาก เธอทำบัญชีรายรับรายจ่ายอย่างละเอียด ซึ่งถือว่าแปลกมากสำหรับผู้หญิงโสด รายรับรายจ่ายของเดือนพฤศจิกายนถูกจดลงสมุดเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่ของเดือนธันวาคมที่ยังเป็นแค่ใบเสร็จ แสดงว่าเธอคงตั้งใจจะจดบันทึกรายยอดที่เดียวตอนสิ้นเดือน”

“คุณกำลังจะบอกว่าไม่มีใบเสร็จไวนั้น”

“ใช่แล้วครับ ผมลองค้นกระเป๋าสตางค์และกระเป๋าถือดูแล้วเพื่อความแน่ใจ แต่ก็หาไม่เจอ”

“เอ...”

ยาซูมาสะจับต้นขนปลายได้ในที่สุด เพราะเหตุนี้เองสินะ นายตำรวจคนนี้ถึงได้จ้องใบเสร็จเขม็ง

“เพราะอะไรนะครับ” คางะถามซ้ำ

“ไม่รู้สิครับ” ยาซูมาสะจำใจตอบ “อาจจะซื้อแล้วลืมหยิบใบเสร็จมาด้วย หรือไม่ก็หยิบมาแล้วแต่ทำหาย หรือไม่อย่างนั้นก็เป็นวันที่คนอื่นให้มา”

“ถ้าเป็นของที่มีคนให้มา แล้วใครเป็นคนให้ล่ะ คุณพอจะนึกออกไหมครับ”

“นึกไม่ออกครับ” ยาซูมาสะส่ายศีรษะ

“น้องสาวคุณไม่มีใครที่สนิทด้วยเป็นพิเศษหรือครับ”

“อาจจะมียุ่ครับ แต่ผมไม่ทราบ”

“ไม่มีสักคนเลยหรือครับ ตอนโทร.คุยกับน้องสาว น่าจะมีชื่อใครโผล่มาบ้างสักสองสามชื่อนะครับ”

“ผมจำไม่ค่อยได้แล้วครับ อีกอย่างเธอไม่ใช่คนชอบเล่าเรื่องตัวเองเท่าไร และผมก็ไม่ชอบเข้าชื่อถามด้วย เพราะไม่ใช่เด็กเล็กๆ กันแล้ว”

“เรื่องนั้นผมเข้าใจครับ” คางะดื่มชาอุ่นๆ และเขียนอะไรบางอย่างบนสมุดบันทึก จากนั้นเอียงคอเกาข้างขมับ “น้องสาวโทร.หาคุณครั้งสุดท้ายคือวันศุกร์สินะครับ”

“ใช่ครับ”

“ช่วยเล่าเนื้อหาการสนทนาตอนนั้นให้ฟังอีกครั้งได้ไหมครับ คราวนี้ขอแบบละเอียดๆ”

“ก็ได้ยู่หรรอครับ แต่ผมอาจจำได้ไม่แม่นเท่าไร”

“เอาเท่าที่จำได้ก็พอครับ”

ยาซุมาสะเล่าเรื่องราวแบบเดียวกับที่เล่าให้ยามาเบะฟังอีกครั้ง เขาเข้าใจดีอยู่แล้วว่า เวลาคุยกับตำรวจ อาจต้องพูดเรื่องเดิมซ้ำๆ และระหว่างที่เล่า คางะจะแทรกถามเรื่องยิบย่อยเป็นระยะ เช่น น้ำเสียงของโซโนโกะ เป็นอย่างไร เธอร้องไห้ตอนพูดถึงเรื่องอะไร ยาซุมาสะจึงอ่านเกมก่อนอย่างว่างไว้วรรวมถึงระมัดระวังคำตอบไม่ให้ย้อนกลับมาเล่นงานตัวเองภายหลังพูดง่าย ๆ คือตอบคำถามตลอดการสนทนา

“เท่าที่ฟัง เรื่องกลุ่มใจของน้องสาวคุณดูคลุมเครือมากเลยนะครับ คุณคิดยังไงเกี่ยวกับประเด็นนี้” คางะขมวดคิ้วมุ่น กอดอกขณะถาม ผู้ชายคนนี้ต้องกำลังหงุดหงิดกับคำตอบของยาซุมาสะแน่ๆ

“ไม่รู้สิครับ มันอาจจะคลุมเครือจริงอย่างที่คุณพูดก็ได้ แต่ถ้าเธอทนความอ้างว้างไม่ไหวเพราะไม่อาจปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตในโตเกียวได้ ก็น่าจะเป็นแรงจูงใจให้ฆ่าตัวตายนะครับ”

“ผมเข้าใจสิ่งที่คุณต้องการจะบอกครับ แต่เท่าที่รู้มาคือน้องสาวคุณอาศัยอยู่โตเกียวมาเกือบสิบปี ดังนั้นถ้าบอกว่าถูกความอ้างว้างเล่นงานจริง ก็ต้องมีเหตุการณ์อะไรสักอย่างเป็นชนวนเหตุให้รู้สึกแบบนั้นไม่ใช่หรือครับ” คางะยังคงยิงคำถามอย่างคล่องแคล่วเหมือนเดิม การตอบเลียงดูท่าจะใช้กับผู้ชายคนนี้ได้เสียแล้ว

“ไม่รู้สิครับ อาจมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แต่ผมไม่รู้” ยาซุมาสะเลือกใช้คำตอบที่ได้ผลที่สุดในสถานการณ์เช่นนี้

“แล้วคุณคิดอย่างไรกับประเด็นไม่ได้ทิ้งจดหมายลาตายไว้ครับ น้องสาวของคุณไม่ชอบขีดเขียนหรือครับ”

“ไม่ครับ ผมเห็นเธอเขียนโน่นนี่อยู่ประจำ จะไม่ว่าชอบก็คงไม่ใช่” ยาซุมาสะตอบตามจริง ไม่ควรโกหกเรื่องที่สืบได้ไม่ยากดีกว่า “บางที่แรงจูงใจอาจจะไม่ใช่เรื่องที่เขียนบรรยายได้ หรือไม่มีกะจิตกะใจจะเขียน”

คางะพยักหน้าเงิบๆ แม้จะดูไม่ปลื้มกับคำตอบสักเท่าไร แต่ก็ไม่มีประเด็นจะถามชุดคู่ต่อ นายตำรวจเหลือบมองสมุดบันทึกเล่มน้อยแล้ว

เอ่ยว่า “ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ผมอยากถาม”

“เรื่องอะไรหรือครับ”

“ได้ยินว่าคุณนั่งอยู่เฉยๆ ในห้องของน้องสาว หลังจากเข้าไปพบศพ และโทรแจ้งตำรวจ ตรงนี้ข้อมูลไม่ผิดพลาดใช่ไหมครับ”

หลังได้ยินคำถาม ยาซุมาสะจึงตาคางอย่างระแວดระวัง ถึงแม้จะเป็นคำถามทั่วไป แต่เวลาแบบนี้แหละที่ตำรวจมักซ่อนกับดักเอาไว้ ยาซุมาสะจึงต้องคิดว่าคางะถามแบบนี้มีอะไรแอบแฝงหรือเปล่า และเลือกคำตอบภายในเสี้ยววินาที

“ผมไม่ได้แตะต้องอะไรในห้องนะครับ...มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าครับ พอดีผมเห็นว่ามียัดน้ำเกาะในอ่างล้างจาน น้องสาวของคุณน่าจะเสียชีวิตในคืนวันศุกร์ เท่ากับว่าไม่มีใครใช้อ่างล้างจานเป็นระยะเวลาสองวันซึ่งก็คือวันเสาร์กับวันอาทิตย์ ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องแปลกมากที่อ่างล้างจานจะยังเปียกอยู่ในช่วงฤดูนี้ที่อากาศค่อนข้างแห้ง”

“อ้อ เรื่องนั่นเอง” ยาซุมาสะพยักหน้าพลางรีบคิดหาคำแก้ตัว ต้องปิดบังเรื่องที่ตนเองหยิบจานใบเล็กซึ่งมีเศษกระดาดาถูกเผากับแก้วไวน์ไปล้างเอาไว้ “ขอโทษครับ ผมใช้เอง ลืมบอกไป”

“คุณทำอะไรที่อ่างล้างจานหรือครับ”

“ก็ นิดหน่อย...”

“นิดหน่อยที่ว่าคืออะไรหรือครับ ถ้าไม่ขัดข้อง ช่วยบอกได้ไหมครับ” คางะถามยิ้มๆ แต่ตั้งท่าเตรียมจดบันทึก

ยาซุมาสะถอนใจก่อนตอบ “ล้างหน้าครับ”

“ล้างหน้า”

“ครับ ผมไม่อยากจะให้ตำรวจเห็นหน้าโทรมๆ พุดง่ายๆ คือล้างคราบน้ำตา”

“อ้อ...” คางะอึ้งเล็กน้อย เพราะนักภาพยาซุมาสะยามร้องไห้ไม่ออก “อย่างนั้นเองหรือครับ”

“ผมรู้ว่าควรบอกแต่แรก แต่มันพูดไม่ออก ถ้าผมสร้างความเดือดร้อนให้ก็ขอโทษด้วย”

“ไม่เป็นไรครับ แค่หาคำอธิบายเกี่ยวกับอ่างล้างจานเปียกได้ก็พอแล้ว”

“แต่นอกนั้น ผมไม่ได้จะต้องอะไรเลยครับ”

“อย่างนั้นหรือครับ” คางะพยักหน้าพร้อมกับปิดสมุดบันทึก “ขอบคุณมากครับ ผมอาจจะมีเรื่องสอบถามอีก ต้องขอรบกวนไว้ล่วงหน้าเลยนะครับ”

“ได้ครับ”

ยาซึมาสะตั้งท่าจะหยิบบิล แต่คางะกลับคว้าไปเสียก่อน ยกมือขวาเป็นเชิงบอกว่าไม่ต้องเกรงใจ ก่อนจะลุกขึ้นเดินตรงไปเคาน์เตอร์ชำระเงิน ยาซึมาสะเดินผ่านนายตำรวจออกมาขึ้นรถหน้าร้านตามมารยาท

คางะเดินออกมาจากร้านพลางเก็บกระเป๋าสตางค์ขอบคุณที่เลี้ยงครับ ยาซึมาสะกล่าวคำขอบคุณ

ทั้งสองลงลิฟต์พร้อมกัน แต่ยาซึมาสะลงกลางทาง

“ขอตัวก่อนนะครับ”

“วันนี้ขอบคุณมากครับ” คางะเอ่ย ยาซึมาสะกลับหลังหันแล้วก้าวเดิน แต่ได้ยินเสียงเรียกตามหลังว่า “อ๊ะ คุณอิซุมิ”

ยาซึมาสะชะงักฝีเท้าหันกลับไป “มีอะไรครับ”

คางะใช้มือดันประตูลิฟต์เอาไว้

“ผมพึ่งมาจากคุณยามาเบะอีกทีนี่ง คุณบอกว่าตอนที่เห็นสายไฟกับเครื่องตั้งเวลาบนร่างน้องสาว ถึงได้รู้ว่าเป็นการฆ่าตัวตาย ถูกไหมครับ”

“ครับ ทำไมหรือครับ”

“ฉันบอกได้ไหมครับว่าคุณคิดอะไรอยู่ตอนตัดโซ่คล้องประตูดังนั้น”

ยาซึมาสะเกือบปลั่งปากอุทาน สีหน้าของเขาอาจจะส่อพิรุณแล้วก็ได้ คางะพูดตรงประเด็น การที่โซ่คล้องประตูถูกคล้องเอาไว้ย่อม

หมายความว่ามีคนอยู่ในห้อง หากกดอินเตอร์โฟนแล้วไม่มีเสียงตอบรับ ก็ย่อมคาดเดาว่าอาจเกิดความผิดปกติขึ้น หากพิจารณาตามลำดับเหตุการณ์ทั้งหมด ยาซุมาสะควรคิดได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าไซโนโกะอาจฆ่าตัวตาย

“แน่นอน” ยาซุมาสะเอ่ย “ตอนนั้นในสมองผมก็คิดว่าน้องสาวอาจฆ่าตัวตาย แล้วพอเห็นศพจึงได้รู้ว่าเธอฆ่าตัวตายอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด”

“อือฮิ” คางะกะพริบตาถี่ แสดงสีหน้าเคลือบแคลง พุดอีกอย่างคือ นายตำรวจจริงใจจะบอกว่าฟังไม่ขึ้น

“ดูเหมือนว่าผมจะให้ข้อมูลที่ผิดพลาดกับคุณยามาเบะ ต้องขอโทษจริงๆครับ พุดก็พุดคือผมสติไม่อยู่กับตัวสักเท่าไร”

“ครับ เรื่องนั้นผมเข้าใจ เป็นใครก็คงสติไม่อยู่กับตัวทั้งนั้น” คางะค้อมศีรษะ “ผมมีเรื่องจะถามแฉนี้แหละครับ ขอขอบคุณมากครับ”

“เอ่อ คุณคางะ”

“ครับ”

ยาซุมาสะสุดหายใจเต็มปอดก่อนเอ่ยถาม “มีปัญหอะไรหรือเปล่าครับ”

“ปัญหาที่ว่าหมายถึงอะไรครับ”

“ก็อย่างเช่นมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการตายของน้องสาวผม ทำนองว่าอาจไม่ใช่การฆ่าตัวตาย”

คางะเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ

“ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะครับ”

“ผมแค่รู้สึกว่าทำทางเหมือนคุณมีข้อสงสัยหลายๆ เรื่อง แต่ผมอาจคิดมากไปเองก็ได้”

คำตอบของยาซุมาสะ ทำให้คางะยิ้มมุมปาก

“ถ้าผมถามอะไรสร้างความสนใจก็ต้องขอโทษด้วยครับ การสงสัยไว้ก่อนเป็นงานของพวกผม ซึ่งผมเชื่อว่าคุณอิซุมิคงจะเข้าใจ”

“ครับ ผมเข้าใจ”

“ผมไม่ได้ตั้งใจสงสัยเกี่ยวกับสภาพที่เกิดเหตุเป็นพิเศษหรอกครับ ณ เวลานี้ก็ต้องต้องสรุปว่าเป็นการฆ่าตัวตาย ถ้าเป็นนิยายสืบสวนก็ต้องบอกว่าที่เกิดเหตุ” คางะเว้นจังหวะจ้องหน้ายาซุมาสะ “เป็นห้องปิดตาย กุญแจห้องถูกพบอยู่ในกระเป๋าทิ้งของน้องสาวคุณ และคุณให้การว่าใช่ คล้องประตูกุญแจคล้องเอาไว้ จึงเป็นห้องปิดตายโดยสมบูรณ์ และการจะเข้าห้องปิดตายคงทำไม่ได้ง่ายๆ เหมือนนิยายสืบสวน”

ยาซุมาสะคิดว่าตัวเองไม่ควรจ้องนายตำรวจคนนี้นักลับ เขาสบตาอีกฝ่ายแวบหนึ่ง หลบตาต่ำแล้วเงยหน้าขึ้น

“หากมีประเด็นน่าสงสัย ช่วยติดต่อผมทันทีได้หรือเปล่าครับ”
ยาซุมาสะกล่าว

“แน่นอนครับ ผมจะติดต่อคุณเป็นคนแรกเลย”

“รบกวนด้วยนะครับ”

“ขอตัวนะครับ” เมื่อคางะปล่อยนิ้วจากปุ่มประตูลิฟต์เลื่อนปิดอย่างเงียบเชียบ ยาซุมาสะเพ่งมองประตูที่ปิดลงเบื้องหน้าพลางนึกทบทวนบทสนทนากับคางะที่ละเรื่อง เพื่อพิจารณาว่าเผลอพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า หรือพูดจาขัดแย้งกันเองหรือไม่

ไม่มีอะไรหรอก เขาบอกตัวเองแล้วเดินกลับห้องพัก

พอกลับถึงห้องพัก ยาซุมาสะหยิบถุงพลาสติกที่เก็บใส่กระเป๋าทิ้ง เมื่อก้นออกมาวางเรียงบนเตียง

คางะกำลังกังขาเกี่ยวกับการตายของไซโนโกะแน่ๆ แต่ไม่รู้สาเหตุมาจากอะไร ตำรวจบางคนมีประสาทสัมผัสพิเศษ คางะน่าจะจัดอยู่ในกลุ่มนี้

ถึงกระนั้นยาซุมาสะก็ยังเชื่อว่าคางะไม่มีทางสาวถึงความจริง เพราะตอนนี่วัตถุพยานสำคัญอยู่ตรงหน้าเขาเกือบทั้งหมด

แต่สังเกตขวดไวน์ด้วยถือว่าไม่ธรรมดา

คิดถูกแล้วจริงๆ ที่ทิ้งจุกคอorkและเก็บที่เปิดขวดไวน์ ขึ้นปล่อยทิ้งไว้แบบนั้น ตำรวจประสาhtสัมพันธ์ไวนั้นต้องสังเกตเห็นแน่นอน

ไวน์เป็นตัวจุดชนวนความสงสัยเรื่องการฆ่าตัวตายในใจยาซูมาสะเช่นกัน ถ้าจะพูดเจาะจงลงไปคือ จุกคอorkซึ่งมีที่เปิดขวดไวน์เสียบคาสะกิดใจเขา หากมีสิ่งนั้นตกอยู่ ย่อมหมายความว่าไวน์เพิ่งถูกเปิด แต่เนื่องจากโซโนโกะไม่ได้ดื่มเหล้าเก่งตามที่เขาอธิบายให้คางะฟัง จึงควรมีขวดไวน์ซึ่งยังดื่มไม่หมดอยู่ที่ไหนสักแห่ง ทว่ากลับพบแค่ขวดเปล่า

คนอย่างโซโนโกะเป็นไปไม่ได้ที่จะเทไวน์ส่วนที่เหลือทิ้งลงอ่างล้างจานก่อนตาย นอกจากนี้ในตู้เย็นยังมีอาหารเหลืออยู่หลายอย่าง ไม่มีเหตุผลที่จะเลือกเก็บกวาดเฉพาะไวน์ ที่สำคัญในแก้วไวน์ที่อยูบนโต๊ะในห้องนอนยังมีไวน์เหลืออยู่ ทำไมจึงไม่เทไวน์ในแก้วทิ้งด้วย

แนวคิดที่สมเหตุสมผลที่สุดคือ โซโนโกะดื่มไวน์กับใครอีกคนกระทั่งไวน์หมดขวด แก้วไวน์อีกใบในอ่างล้างจานช่วยสนับสนุนแนวคิดนั้นของยาซูมาสะได้เป็นอย่างดี

ก่อนตาย โซโนโกะดื่มไวน์อยู่กับใครสักคน หมายความว่าโซโนโกะฆ่าตัวตายหลังจากอีกฝ่ายกลับไปแล้วอย่างนั้นหรือแน่นอนว่าคิดแบบนี้ก็ได้เช่นกัน

ทว่ายาซูมาสะปักใจเชื่อว่าไม่ได้เป็นแบบนั้น โซโนโกะถูกใครสักคนฆ่าอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะมีหลักฐานเหลืออยู่ในห้องนั้น

นั่นคือเศษพลาสติกที่ติดอยูบนมิด

เวลาเหลาตินสอ หากทาน้ำมันกันสนิมบนมิด ขีดินสอย่อมติดบนมิด และขีดินสอจะต้องติดอยูบนใบมิด ถ้าเป็นคนถนัดขวา ก็จะติดอยูบนใบมิดฝั่งขวา

เศษพลาสติกนั้นก็ติดอยูบนใบมิดฝั่งขวา แต่มันเป็นเรื่องแปลก

เพราะโซโนโกะเป็นคนถนัดซ้าย เธอจับดินสอและตะเกียบด้วย

มือขวาเนื่องจากถูกพ่อแม่บังคับ แต่นอกนั้นใช้มือซ้ายทั้งหมด ดีเทนนีส์ใช้มือซ้าย ขว้างลูกบอลก็ใช้มือซ้าย ยาซุมาสะจำได้แม่นยำเคยเห็นโซโนโกะชอยกะหล่ำปลีอย่างคล่องแคล่วด้วยมือซ้ายหลายต่อหลายครั้ง

ด้วยเหตุนี้ หากโซโนโกะเป็นคนลอกจนวนหุ้มสายไฟ เศษพลาสติกก็ควรติดอยู่บนใบมีดฝั่งซ้าย

ยาซุมาสะตัดสินใจว่าจะจับคนร้ายด้วยมือตัวเองตั้งแต่วินาทีที่รู้ว่าเป็นการฆาตกรรม เขารู้ดีว่าในโลกนี้มีทั้งสิ่งที่ควรและไม่ควรทำด้วยตนเอง แต่เรื่องนี้ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะมีมอบหมายให้ใครคนอื่นทำ ความปรารถนาสูงสุดของเขาคือการได้เห็นน้องสาวมีความสุข ดังนั้นแค่คนร้ายถูกจับยอมไม่ทำให้เขาหายเจ็บใจที่พรากสิ่งนั้นไป

เขาคิดเอาไว้แล้วด้วยว่า หลังลากคอคนร้ายได้แล้วจะทำอะไร ทว่ายังไม่ถึงเวลาคิดถึงเรื่องนั้น สิ่งที่ต้องทำยังมีอีกมากมายกายกอง

และที่สำคัญที่สุด

จะให้ตำรวจระแคะระคายไม่ได้ โดยเฉพาะนายตำรวจคางะ ยาซุมาสะจะไม่มีวันยอมให้คางะล่วงรู้เป้าหมายของตน หากตำรวจเกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของโซโนโกะแม้เพียงเล็กน้อย เขาก็พร้อมจะขจัดข้อสงสัยอย่างสุดความสามารถ

จากใจสำนักพิมพ์

อิงาชิโนะ เคโงะ กับโจทย์ความรักผสม “ใครฆ่าเธอ” รักผิดหวังสู่
การแก้แค้นแสนเข้มข้น ด้วยพล็อตอันยอดเยี่ยม สนุก แกรมบทสรุปบีบหัวใจ
กลิ่นอายลึกลับชวนหลงใหลยังเป็นเสน่ห์ติดตัวนักเขียนเสมอและ
ไม่ว่าจะเป็นเล่มไหนๆ เคโงะก็ดึงดูดอารมณ์...ความรู้สึกของตัวละครออกมา
อย่างตราตรึง

เมื่อพี่ชายสืบหาสาเหตุการเสียชีวิตของน้องสาว ซึ่งตนเองก็ยังสงสัย
ว่าเป็นการฆาตกรรมหรือไม่ แล้วใครเป็นผู้ลงมือระหว่างอดีตชายคนรัก
ผู้วาดภาพแมวกับเพื่อนสนิทที่ไว้ใจที่สุด

การสืบแบบลับๆ จึงเริ่มขึ้น แต่ยังไม่พ้นสายตาเหยี่ยวอย่าง
มือปราบคางะไปได้ สุดท้ายไม่ว่าน้องสาวจะพบจุดจบเช่นไร หัวใจของพี่
ก็แหลกสลาย

ใครฆ่าเธอ เป็นลำดับ 3 ในซีรีส์คางะ เคียวอิจิโร่ และสำนักพิมพ์
มั่นใจว่าจะเป็นเล่มที่ผู้อ่านเพลิดเพลินกับการเดินทางสู่ความจริงอย่าง
ตื่นตะลึงแถมยังชวนลุ้น มาร่วมไขคดีและจับตามองหาฆาตกร

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

รักแค่ไหนถ้าใจจะเปลี่ยนก็ไม่มีใครรั้งไว้ได้ ไม่ว่าจะความรักแบบหญิงชาย ความรักแบบเพื่อน ขณะเดียวกันความรักที่มากล้นเกิน บางครั้งก็อาจนำพาเรื่องราวไปสู่หนทางที่ใครก็คาดไม่ถึง ร้ายหรือดีขึ้นอยู่กับสติยังคิดชักนำ

ผลงานวรรณกรรมเล่มนี้ของอาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะ แม้จะเป็นงานเก่าแต่ก็สนุกคมคาย เรียกว่าเปิดอ่านแล้ววางไม่ลง เพราะพอถึงจุดที่จวนจะเฉลย กลับมีปัจจัยอื่นแทรกขึ้นมาทำให้ต้องย้อนกลับไปคิดทบทวนกันใหม่ตั้งแต่แรกเริ่ม ซึ่งถือเป็นความแยบยลในการวางโครงเรื่องให้ผู้อ่านติดตามจนถึงบรรทัดสุดท้ายเลยทีเดียว

อนิษา เกมเผ่าพันธ์

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นก็ลาออกจากการงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริตนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักจะได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิม เล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Himitsu (ความลับ) คว่ารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) คว่ารางวัลนาโอกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตอร์ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยตั้งแต่ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรของรางวัลนาโอกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดัว), Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตาย), Akui (เจตนาร้าย) และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

อนิษา เกมเฝ้าพันธ์

เกิดและเติบโตที่จังหวัดสมุทรปราการ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เคยได้รับทุนรัฐบาลญี่ปุ่น (MEXT) ไปศึกษาภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่ Nara University of Education เป็นระยะเวลา 1 ปี เริ่มต้นสนใจภาษาญี่ปุ่นตั้งแต่สมัยมัธยมต้น คลุกคลีอยู่กับเพลงแอนิเมชัน เพลงญี่ปุ่น คอมมิก จนเรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ของชีวิต เมื่อเข้ามหาวิทยาลัย แม้จะโดนคัดค้านจากครอบครัว แต่ก็ฝืนอุปสรรคจนได้เรียนภาษาญี่ปุ่นสนใจ ภายหลังครอบครัวเห็นความมุ่งมั่นก็หันมาให้กำลังใจจนประสบความสำเร็จมาได้จนถึงทุกวันนี้

ส่วนสมัยเรียนอยู่ที่ญี่ปุ่นนั้น จุ๊จุ๊...เข้าเรียนบ้างพอเป็นพิธี แล้วเอาเวลาส่วนใหญ่ไปสวดส้องวัฒนธรรมนอกห้องเรียน ศึกษาชีวิตกว้างในระแวกตอนตามวัดวาอารามและสวนดอกไม้เป็นหลัก ปัจจุบันนั้นนอกจากผลงานแปลต่างๆ ก็ยังมีผลงานหนังสือแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในญี่ปุ่นเป็นของตัวเองด้วย

ผลงานเด่นที่ผ่านมามี กาลิเลโอไชคดี 13 กาลิเลโอไชคดียุ่งเหยิง โตเกียวหม่ำๆ อยากขายซูป ต้องขายขนมปังด้วย ปรับปรุงร่างด้วยมือเปล่า สร้างหุ่นพิตพิชิตโรค และอีกมากมาย

ใครฆ่าเธอ どちらかが彼女を殺した

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
อนิษา เกมเฝ้าพันธ์ แปล

Dochiraka ga kanojo wo koroshita
© 1996 Keigo Higashino. All rights reserved.
First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2563
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไต้ฟกู
ISBN 978-616-14-0316-4

เคโงะ, อิงาชิโนะ.

ใครฆ่าเธอ.- กรุงเทพฯ : บ๊อค ไทม์, 2563.

264 หน้า.- (ซีรีส์ คางะ เคียวอิจิโร่).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อนิษา เกมเฝ้าพันธ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0316-4

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ
อลีน เฉลิมชัยกิจ
ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุตม์ ทองเชื้อ
คุณรัตน์ พุ่มบุรพา
รุจี บุญยมาลิก
มนัส เหมาะสม
มนบดินทร์ เฉลิมชัยกิจ
ธนาภรณ์ ก๊กใหญ่
อัคคณัฐ ชุมนุม
มนัญชยา ศิริวงษ์
สุรินทร์ บุระณา
บริษัท บ๊อค ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150
โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

ขอบคุณและติดตามข่าวสารผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้ที่

 DaifukuPUB

 Higashino Keigo FC Thailand

เมื่อน้องสาวสุดที่รักถูกฆ่าอำพราง หัวใจของพี่ชาย
อิซุมิ ยาซุมาสะ ซึ่งทำงานที่สถานีตำรวจแทบจะแตกสลาย

เขาจึงเร่งรัดแอบไขคดี
ที่เกิดเหตุด้วยตนเอง สืบค้นคัดกรองผู้ต้องสงสัย
เหลือเพียงสองคน หนึ่งในนั้นคือ
เพื่อนของน้องสาว ส่วนอีกคนคือศิลปินหนุ่มนักวาดภาพ
ซึ่งเป็นอดีตคนรัก ทว่า
ขณะที่พี่ชายผู้มุ่งมั่นแก้แค้นให้กับน้องสาว
และตามสาวเรื่องจนเกือบรู้ว่า ใครเป็นคนร้ายตัวจริง
ตำรวจสืบสวน คงจะจากสถานีตำรวจเนริมะ
กลับเข้ามาขวางเอาไว้

สรุปแล้วใครคือฆาตกรกันแน่ ผู้ชาย? หรือว่า ผู้หญิง?
มาสืบหาคนร้ายตัวจริง
พร้อมกันในนิยาย “สืบสวน” ชั้นสุดยอดเล่มนี้

นิยายสืบสวน คางะ เคียวอิริ คัดที่ 3

ISBN 978-616-14-0316-4

SN 0026

www.booktime.co.th

270.-

@DaifukuPUB